

НОВА ЕРА

Ось і настав новий рік. За рахунком 2010-й. А чому? Хіба Бог створив землю 2010 років тому? Звісно, ні! А що було до першого року? Ще один рік? Ще одне століття? Тисячоліття? Безперечно. А чому тоді ми зустрічаємо всього лише 2010-й?

З народження Христа почалася нова ера в історії людства. Як ми знаємо, Біблія складається з двох частин: Старого і Нового Заповітів. Що відділяє Новий Заповіт від Старого? Народження Ісуса Христа. З приходом Христа почалася нова ера, яка називається «День спасіння»: «Приємного часу почув Я тебе, — і поміг Я тобі в день спасіння!» (2 Кор. 6:2).

В історії людства народжувалось багато великих людей. Але з їх народженням чи смертю нова ера не починалася. Вона почалася тільки з приходу Ісуса Христа. Це ще раз підтверджує, що Ісус — не звичайна людина, а Сам Бог. Тому що тільки Бог визначає «час та добу» в історії всесвіту: «То не ваша справа знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй» (Дії 1:7).

Людина народжується грішною, більше того — рабом гріха. Парадокс полягає в тому, що ера духовного неутва не обмежена часом. Вона може продовжуватися і в новозаповітну епоху. І для деяких людей вона триває і досі, тому що вони перебувають в стані духовного невігластва і гріха. Ера духовного відродження (оновлення) починається з духовного народження (народження

згори): «Ісус відповів: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться з води й Духа, той не може увійти в Царство Боже. Що вродилося з тіла — є тіло, що ж уродилося з Духа — є дух» (Ів. 3:5-6).

Ця ера і народження згори починаються з нашого покаяння, приклад якого описаний в Псалмі 51:11-13: «Обличчя Своє заховай від гріхів моїх і всі беззаконня мої позагладжуй. Серце чисте створи мені, Боже, і тривалого духа в моєму нутрі віднови. Не відкинь мене від Свого лиця, й не бери Свого Духа Святого від мене».

Різдвяна меланхолія

— Чому ти якийсь сумний? — запитав мене друг. — Сьогодні ж Різдво! Цього дня ангели співали! Пастухи раділи! Триюфували батько і мати Новонародженого!

Я мовчав, мов людина, що задихнулася від надлишку суперечливих почуттів.

Ангели співали — це правда. А хіба знали ангели про насмішки і зневагу, які подарують Новонародженому люди?

Про презирство і ненависть, з якими Його будуть зустрічати і проводити?

А хіба відомо радісним пастухам, як тремтячі від гніву руки піднімуть каміння, щоб з люттю кинути в Його бік.

А триюфуючим батькам невтямки, що жорстока рука римського воїна буде в клоччя розривати тіло Того, який зараз тихо і мирно спить в яслах.

Хіба хто-небудь з них бачив Голгофу і хрест, що стоїть посередині?

Не бачив і я, але читав, слухав, уявляв, і цього для мене більш ніж досить, щоб бути трохи сумним у цей, без сумніву, один із найрадісніших днів на планеті.

Господь закликає до каяття: «Хай безбожний покине дорогу свою, а крутий — свої задуми, і хай до Господа звернеться, — і його Він помилює, і до нашого Бога, бо Він пробачає багато!» (Іс. 55:7).

Ця ера починається з народження Ісуса Христа в нашій душі: «Тому то коли хто в Христі, той створіння нове — стародавнє минуло, ото сталося нове!» (2 Кор. 5:17).

Найцікавіше полягає в тому, що історичну епоху ми не вибираємо. Ми народилися в християнську епоху: епоху нової ери. Однак духовну епоху ми вибираємо самі. Ми самі вирішуємо, в якій духо-

вній епосі нам жити: епосі невігластва і гріха чи епосі відродження через Христа. «Не зважаючи ж на часи невідомості, Бог ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися» (Дії 17:30).

Ми всі живемо в сучасну історичну еру — епоху спасіння. Але чи користуємось ми цією перевагою? Чи прийняли ми безплатний Божий дар спасіння? Чи все ще продовжуємо своє жалюгідне грішне існування?

В якій духовній ері ми живемо: в ері духовного невігластва і гріха чи в ері духовного відродження в Христі? Даймо кожен собі відповідь.

Триєдність Бога – одвічна таємниця

Василь ПОПУДНИК

ДІЯКОН

Безперечно, на землі ніколи не було і не буде людини, котра б знала все. Тому апостол Павло і писав: «... Ми знаємо частинно і пророкуємо частинно...» (1 Кор. 13:9). І правильно буде сказати, що ми більше не знаємо, ніж знаємо.

Зрозуміло, в час прогресу науки і техніки наші знання зросли і деякі питання, які ще кілька десятиріч тому були для людства таємницею, сьогодні для нас відкриті. Але не всі. Більше того, чим більше ми пізнаємо, тим більше запитань у нас виникає.

Та попри всі наші обмежені знання ми користуємось багатьма речами, хоча й поняття не маємо, як вони влаштовані. Скажімо, комп'ютер — з яких деталей він складається? Як вони взаємодіють? Далеко не всім це відомо, однак майже всі ним користуються. Як і холодильником, мікрохвильовою піччю, пороховою, пральною машиною тощо. Нам досить знати правила їх експлуатації.

Отже, можемо зробити висновок: не все ми знаємо, не все можемо пізнати, але це не означає, що ті речі не існують або ж вони не такі, тому що я це не можу зрозуміти. Ми визнаємо багато речей попри наше обмежене знання щодо них.

І якщо це істинне щодо матеріального світу, то цілком очевидно, що воно істинне і щодо духовного. Ісус колись казав: «Коли

ВІДПОВІДАЄМО НА ВАШІ ЗАПИТАННЯ

Я говорив вам про земне, та не вірите ви, то як же повірите ви, коли Я говоритиму вам про небесне? І не сходячи на небо ніхто, тільки Той, Хто з неба зійшов, Людський Син, що на небі» (Ів. 3:12-13).

Звичайно, правильно розповісти про ті чи інші речі може тільки очевидець. Але коли для речей, які він бачить, не знаходиться аналогів у земній мові, як донести до слухачів звістку про побачене? Доведеться порівнювати його з земними речами, щоб слухач склав собі хоч приблизне уявлення. Що і робили пророки, про видіння яких читаємо в Біблії.

А якщо ми далеко не все знаємо про творіння, то тим більше далеко не все можемо знати про Творця, про природу Самого Бога.

Пригадую історію про одного проповідника, який мав намір розтлумачити людям суть Триєдності Бога і роздумував, як це зробити. Якоюсь, прогуюлюючись по березі моря, він побачив хлопчика, який викопав в піску ямку і лив туди воду з моря. На запитання проповідника, що він робить, хлопчина відповів, що хоче перелити море в ямку. Але ж це абсурд, це нереально і неможливо. І тут проповідника осяяла думка: не менший абсурд — намагатися зрозуміти неосяжного Бога людським розумом, пояснити обмеженому творінню про Необмеженого Бога-Творця. Тому пізнати Бога у всій Його повноті ми ніяк не здатні. Але це зовсім не означає, що тема ця для нас закрита і ми залишаємося

в невіданні. Просто мусимо розуміти свою обмеженість.

Це можна пояснити на наступному прикладі. Як би ми спробували пояснити дикунові з нетрів Амазонки принцип дії мобільного телефона? Це вкрай важко. Але чому? Адже це така сама людина, як і ми. А тому, що у світі, в якому він живе, аналогів мобільного телефона не існує.

Те саме і щодо Бога — як нам збагнути те, аналогів чому в нашому світі просто не існує? Усе, що ми можемо і повинні знати про Бога, Він Сам відкриває нам у Своему Слові — Біблії. І нам залишається констатувати наявність факту і вірою сприймати те, чого ми не розуміємо. Бо як зрозуміти факт, що Бог один і водночас Він чує звернені до Нього молитви мільйонів людей, і не лише чує, а й відповідає на них так, наче спілкується з кожною людиною індивідуально. Як може один Святий Дух перебувати в серцях сотень тисяч людей — не просто якась Його частинка, а Він Сам як Особистість. Як Бог може бути Всюдиприсутнім, про що так гарно говорить псаломспівець: «Оточив Ти мене ззаду й спереду, і руку Свою надо мною поклав. Дивне знання над моє розуміння, високе воно, я його не подолаю! Куди я від Духа Твого піду, і куди я втечу від Твого лица? Якщо я на небо зйду, то Ти там, або постелюся в шеолі ось Ти! Понесуся на крилах зірниці, спочину я на кінці моря, то рука Твоя й там попровадить мене, і мене буде тримати правиця Твоя!» (Пс. 138:5-10).

Зрозуміло, логічного пояснення немає, тому що ми виходимо за рамки природного і входимо в сферу надприродного.

Мусимо визнати, що Біблія не все нам відкриває про духовний світ, але відкриває достатньо для нашого спасіння, правдивого пізнання і правильного служіння Богові. І застерігає не виходити за межі того, що нам не відкрито і що для нас недоступне. Тому мудро буде визнати той факт, що наші спроможності обмежені, і триматися того, що нам відкрито, а не кидатися в людські мудрування, намагаючись зрозуміти речі, які для нас недоступні. Так ми вбережемося від ересі і не заблутаємо в темряві своїх хибних уявлень. В цьому випадку правильною буде концепція: краще менше знати, але триматися правильного, ніж, примножуючи свої знання, набратися хибних уявлень, котрі зведуть із правдивої дороги.

Біблія про Трійцю

Отож що нам говорить Біблія щодо Трійці? Одряду скажемо, що вичерпної відповіді щодо цього питання вона не дає. Однак говорить про це достатньо, інакше звідки б у християнстві взялася ця доктрина. А чому відповідь не вичерпна? Можливо, саме тому, що нашою людською мовою неможливо цілком ясно описати природу Бога і збагнути її. Тому Писання і не дає нам чіткого пояснення, а лише відкриває сам факт, не вдаючись в деталі, виявляє саму суть. Ми повинні це визнавати, бо якщо ми заперечуємо Триєдність Бога, коли Писання про це говорить, ми відкидаємо

істинне Боже відкриття, а це небезпечно.

Один автор колись сказав: той, хто намагатиметься пізнати Триєдність, може втратити розум, той, хто відкидатиме його, може втратити спасіння. Християни визнають вчення про Трійцю як одну з головних доктрин християнства. Якщо зруйнувати цю основу, зруйнуються інші фундаментальні підвалини спасіння.

Але чому ми вживаємо слово «Трійця», якого в Писанні немає? І справді, ніде в Біблії не знаходимо цього слова, зате описується сама ідея. Це не поодинокий випадок. Скажіть: де в Біблії згадане слово «Різдво»? Ніде, але саме цим словом ми називаємо день народження Ісуса. Слово «Різдво» підкреслює особливість цієї події. Ніхто ніколи не говорив про «Різдво Тараса Григоровича Шевченка» або «Різдво Івана Франка». Це сприйнялося б як богохульство. Але коли ми говоримо «Різдво Ісуса Христа», кожен вкладає в це щось особливе. І людей, котрим не подобається це слово, яким не саме слово, а ідея, котра за ним стоїть. Так само і щодо Трійці.

Слово «Трійця» походить від двох латинських слів: «tri», котре означає «три», і «unus» — «єдиний». Вважається, що його грецьку форму «trias» вперше вжив Теофіл Антіохійський (181 р. після Р. Х.), а латинську «trinitas» — Тертуліан (бл. 220 р. після Р. Х.). Отже, це слово вживалося майже з самого початку зародження християнства. Остаточно цей догмат був затверджений на Нікейському соборі в 325 р. та уточнений на Константинопольському соборі в 381 р. (Закінчення на 7-й стор.).

Найважливіше
питання
сьогодення

СТОР. 3

Маленький
Міхель

СТОР. 4

Як вбити любов?

СТОР. 5

МАРНОВІРСТВО

СТОР. 6

31-й розділ Книги приповістей дуже подобається багатьом християнам. У ньому подано вірець благочестивої дружини. Жінка, описана там, схожа на вічний двигун. І поле в неї куплено, і килим зіткано, і робітники ситі, і чоловік задоволений. Секрет її успіху захований у 25-му вірші: «Сила та пишність — одержі її, і сміється вона до прийдешиного дня» (Прип. 31:25).

Багато сучасних жінок сказали б, що й вони могли б дивитися весело в майбутнє, якби мали килими на продаж, нерухомість у вигляді полів, найманих робітників і так далі. Але все якраз навпаки. Ця жінка все має, тому що вона здатна дивитися в майбутнє весело.

Багато з нині успішних людей змогли стати такими саме тому, що робили діло і при цьому весело дивилися в майбутнє. Вони вірили, що зможуть здобути освіту, досягти успіху в роботі і добитися бажаних результатів.

Людина, яка в страху чи з побоюванням дивиться вперед, не може реалізувати свій максимум. Якщо проаналізувати душевний стан тих, хто почав спиватися, залишився без роботи або терпить крах у ще якихось сферах, то можна виявити, що причиною стали не обставини, а ставлення до цих обставин, до себе, до свого майбутнього. Багато людей, життєві обставини яких були набагато гірші, не опускали рук і не опускались самі, а продовжували йти вперед.

Один документальний фільм розповідає про шведську жінку, в якій немає обох рук і ноги. Ця жінка вміє

3 вірою в майбутнє

керувати автомобілем, плавати, малювати, готувати їжу, грати на музичному інструменті і ще багато чого. Велика кількість людей з руками і ногами не вміють і половини того, що вона робить. Причина в тому, що вона вирішила не здаватися. Вона вирішила вважати себе нормальною і мати нормальне майбутнє, і це їй вдається. Окрім того, її приклад надихає інших.

Звичайно ж, у різних людей різні шанси на те, чого вони мріють досягнути. Люди народжуються в різних країнах, здобувають різну освіту і виховання, досягають різних рівнів фінансового добробуту. Однак у всіх є лише 24 години на добу, сім днів на тиждень, 12 місяців на рік, щоб не просто плівти за течією життя, а чогось добитися.

В історії є багато прикладів, коли люди без роду і племені досягли величезних висот. У 99% з них такий успіх був не просто вдалим збігом обставин. Ці люди весело дивилися вперед і крокували в нові віхи свого життя, засукавши рукави. Вони були подібні до юнака Давида, що безстрашно виступив проти Голіафа.

Коли ми бримося Господа, то для нас важливо, щоб наші бажання не суперечили Його Слову, і тоді Він виконає наші бажання. «Хай Господь буде розкіш твоя — і Він здійснив тобі того серця бажання! На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить, і Він випроводить, немов світло, твою справедливість, а правду твою — немов південь. Жди Господа мовчки й

на Нього надійся, не розпалюйся гнівом на того, хто щасливою чинить дорогу свою, на людину, що виконує задуми злі. Повстримайся від гніву й покинь пересердя, не розпалюйся лютістю, щоб чинити лиш зло, бо витяті будуть злочинці, а ті, хто вповає на Господа, — землю впадкують!» (Пс. 36:4-9).

Коли Господь виводив ізраїльський народ з Єгипту, настав момент справжньої кризи — попереду було море, позаду гналася армія фараона. Багато в народі наповнилися страхом, кричали і плакали. Але Бог виявив Свою славу, і народ благополучно перейшов море.

Вже опинившись по той бік моря, люди почали радіти і співати похвальні пісні.

В одній своїй проповіді відомий американський благовісник Давид Вілкерсон сказав: «Легко співати на цьому боці». Це справді дуже влучно сказано — легко співати, коли ти вже перейшов на той бік, а коли ти ще тут,

то якось не співається. Однак Мойсей широко співав пісню радості ще до того, як море розступилося, тому що він надіявся на Господа.

Треба вміти чекати від Господа, продовжуючи надіятися на Нього за будь-яких обставин, навіть всупереч тому, що

часом бачать очі, тому що «віра — то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1). Якщо ви ще по цей бік моря і вороги вже «дихають в спину», починайте співати просто вже.

Перебуваючи у складних ситуаціях, переживаючи різного роду кризи, дуже важливо вміти малювати картину свого майбутнього не від духа страху і невірства, а від Святого Божого Духа: «А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, — казатиме, і що має настати, — звістить вам» (Ів. 16:13).

Багато речей в наше життя приходить раптово, тому-то Яків розмірковує у своєму посланні: «Ану тепер ви, що говорите: «Сьогодні чи завтра ми підемо у те чи те місто і там рік проживемо та будемо торгувати й заробляти», ви, що не відаєте, що трапиться завтра, — яке ваше життя? Бо це пара, що на хвилину з'являється, а потім зникає!.. Замість того, щоб вам говорити: «Як схоже Господь та будемо живі, то зробимо це або те» (Як. 4:13-15).

Згадаймо знову про «ідеальну жінку» з 31-го розділу Книги приповістей. Вона не перебуває в депресії, не розчавлена і не тремтить за своє майбутнє, тому що весело дивиться вперед. Коли людина не бачить свого майбутнього, їй здається, що немає перспектив, і тоді опускаються руки і вона ціпеніє від страху.

А коли у твоїх очах страх, ти і поле не купиш, і килим не продаш. Віра дозволяє людині жити і рухатися самій, а це — впливати на інших: «Вірою в майбутнє поблагословив Ісаак Якова та Ісава» (Євр. 11:20).

Тож якими б не були твої обставини — дивися в майбутнє з надією.

Д. П.

Біблійна концепція часу

Згідно з тлумачним словником, час — це одна з основних об'єктивних форм існування матерії; тривалість чого-небудь, що вимірюється секундами, хвилинами, годинами; визначений момент, протягом якого відбувається що-небудь; період, епоха, пора року. Про час можна довго і багато говорити. На цю тему написана величезна кількість книг і наукових праць. Ми ж подивимось на час через призму Біблії.

Бог існує поза часом

Святе Писання вчить, що видиме (тобто матеріальне) тимчасове, а невидиме (тобто духовне) — вічне: «...видиме — дочасне, невидиме ж — вічне!» (2 Кор. 4:18). Згідно з Біблією, «Господь же — то Дух» (2 Кор. 3:17); «Бог є Дух» (Ів. 4:24). А отже, Господь Бог вічний.

Святе Письмо свідчить, що Господь існує поза часом і жодним чином не може бути обмежений ним: «Перше ніж гори народжені і поки Ти витворив землю та світ, то від віку й до віку — Ти Бог! Ти людину вертаєш до пороку і кажеш: «Верніться, людські сини!». Бо в очах Твоїх тисяча літ — немов день той вчорашній, який проминув, і як сторожа нічна» (Пс. 89:2-4; див. також Дан. 6:27, 1 М. 21:33, Іс. 40:28, Пс. 43:2).

Бог не обмежений часом ще й тому, що час — це одне з Божих творінь.

Божі атрибути також вічні, як вічний Він Сам. Боже Слово — вічне: «Бо «кожне тіло — немов та трава, і всяка слава людини — як цвіт трав'яний: засохне трава — то й цвіт опадє, а Слово Господнє повік пробуває» (1 Петр. 1:24-25); «Небо й земля проминуться, але не минуться слова Мої!» (Мт. 24:35); «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово» (Ів. 1:1).

Царство Боже — вічне: «Царство Твоє — царство всіх віків, а влада Твоя — по всі роди!» (Пс. 145:13).

Божа милість та істина — вічні: «...навіки збудована милість, а небо — Ти вірність Свою встановляєш на нім» (Пс. 89:3); «Дякуйте Господу, добрий бо Він, бо навіки Його милосердя!» (Пс. 118:29); «...бо добрий Господь, Його милість наві-

ки, а вірність Його — з роду в рід!» (Пс. 100:5).

Божа любов — вічна: «Ніколи любов не перестане! Хоч пророцтва й існують, — та припиняться, хоч мови існують, — замовкнуть, хоч існує знання, — та скасується» (1 Кор. 13:8).

Божа праведність і спасіння Боже — вічні: «Здійми свої очі до неба і поглянь на землю додолу! Бо небо, як дим, продереться, а земля розпадеться, мов одіж, мешканці ж її, як та воша, погинуть, — спасіння ж Моє буде вічне, а правда Моя не зламається!» (Іс. 51:6); «...бо поточить їх міль, мов одіж, й як вовну, черва їх зжерє, а правда Моя буде вічна, й спасіння Моє з роду в рід!» (Іс. 51:8).

Життя, яке дає Господь, — вічне: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16); «А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це — у Сині Його. Хто має Сина, той має життя, хто не має Сина Божого, той не має життя» (1 Ів. 5:11-12); «І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік» (Ів. 10:28).

Час — атрибут видимого, фізичного, матеріального світу. Він виник з появою нашого всесвіту. Цей момент Слово Боже називає «початком»: «Напочатку Бог створив Небо та землю» (1 М. 1:1). Бог створив небесні світила для того, щоб люди могли вираховувати час і відрізняти день від дня: «І сказав Бог: «Нехай будуть світила та тверді небесні для відділення дня від ночі, і нехай вони стануть знаками, і часами умовленими, і днями, і роками» (1 М. 1:14).

Господь призначив певний час для людського життя, щоб кожна людина за час свого існування на землі могла

знайти Бога: «І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас» (Дії 17:26-27).

Біблія порівнює наше життя з парюю: «...не відаєте, що трапиться завтра, — яке ваше життя? Бо це пара, що на хвилину з'являється, а потім зникає!» (Як. 4:14);

з цвітінням рослин: «Бо «кожне тіло — немов та трава, і всяка слава людини — як цвіт трав'яний: засохне трава — то й цвіт опадє» (1 Петр. 1:24);

з тінню: «Людина, що від жінки народжена, короткоденна та повна печалями: вона виходить, як квітка — й зів'яне, і втікає, мов тінь, — і не зостається...» (Іов 14:1-2); «Бо ми приходьки перед лицем Твоїм та чужинці, як усі наші батьки! Наші дні на землі — мов та тінь, і немає тривалого» (1 Хр. 29:15);

з «нічим»: «Ось відміряв долонею Ти мої дні, а мій вік — як ніщо проти Тебе, і тільки марнота сама — кожна людина жива!» (Пс. 39:6).

Життя на землі, з його труднощами і печалями, тимчасове порівняно з вічністю, яка очікує людину після смерті: «Бо я думаю, що страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас» (Рим. 8:18); «Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві слави вічної ваги, коли ми не дивимось на видиме, а на невидиме. Бо видиме — дочасне, невидиме ж — вічне!» (2 Кор. 4:17-18).

Чи настане кінець часу

Усе, що має початок, має й кінець. Біблія попереджає, що час скоро закінчиться: «А це, браття, кажу я, бо час позосталий короткий, щоб і ті, що мають дружин, були, як ті, що не мають, а хто плаче — як ті, хто не плаче, а хто тішиться — як ті, хто не тішиться; і хто купує — як би не набули, а хто цьогосвітнім користу-

ється — як би не користувались, бо минає стан світу цього» (1 Кор. 7:29-31).

Біблія відкриває, що незабаром матеріальний світ припинить своє існування: «А теперішні небо й земля заховані тим самим словом і зберігаються для огню на день суду й загибелі безбожних людей» (2 Петр. 3:7); «І: «Ти, Господи, землю колись заклавав, а небо — то чин Твоїх рук. Загинуть вони, а Ти будеш стояти, — всі вони, як той одяг, постаріють. Як одіж, їх зміниш, — і минуться вони, а Ти завжди Той Самий» (Євр. 1:10-12); «І небесні світила усі позникають, а небо, як звій книжковий, буде звинене, і всі його зорі попадають, як спадає оте виноградове листя, й як спадає з фіговниці плід недозрілий!» (Іс. 34:4).

Кінець світу (кінець часу) названий в Біблії кінцем віку: «А Він відповів і промовив до них: «Хто добре насіння посіяв був — це Син Людський, а поле — це світ, добре ж насіння — це сини Царства, а кукіль — сини лукавого; а ворог, що всіяв його — це диявол, живива — кінець віку, а жінці — Ангели. І як збирають кукіль, і як палять в огні, так буде й наприкінці віку цього» (Мт. 13:37-40).

Кінець світу також асоціюється з другим пришестям Ісуса Христа: «День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять» (2 Петр. 3:10).

Біблія стверджує, що ми вже живемо в останні часи: «Діти, — остання година! А що чули були, що антихрист іде, — а тепер з'явилось багато антихристів, — з цього ми пізнаємо, що остання година настала!» (1 Ів. 2:18).

Як треба використати час

Біблія закликає нас мудро розпоряджатися часом: «Навчи нас лічити отак наші дні, щоб ми набули серце мудре!» (Пс. 90:12). Вона заохочує проводити час зі страхом і трепетом: «І коли ви Отцем звете Того, Хто кожного, не зважаючи на особу, судить за вчинок, то в страху

проводьте час вашого тимчасового замешкання. І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти, що призначений був іще перед закладинами світу, але був з'явлений вам за останнього часу. Через Нього ви віруєте в Бога, що з мертвих Його воскресив та дав славу Йому, щоб була ваша віра й надія на Бога» (1 Петр. 1:17-21).

Біблія закликає цінувати час і використовувати його для пізнання Божої волі: «Отже, уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, використовуючи час, — дні бо лукаві! Через це не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня» (Еф. 5:15-17).

А воля Божа на те, щоб кожна людина покалася: «Не зважаючи ж на часи невідомості, Бог ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каюлися» (Дії 17:30). Смысл людського життя якраз і полягає в пошуках Бога: «І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас» (Дії 17:21-27).

Соломон, будучи наймудрішою від Господа людиною на землі, якось сказав: «Для всього свій час і година своя кожній справі під небом...» (Екл. 3:1). А це означає, що якщо ви колись появилися на світ, то коли-небудь ви помрете. А після смерті станете перед вічністю, в якій часу вже не буде. Біблія вчить, що після смерті людина потрапляє або до пекла (вічне життя без Бога), або до раю (вічне життя з Богом): «І багато хто з тих, що сплять у земному поросі, збудяться, одні на вічне життя, а одні на наругу, на вічну гиду» (Дан. 12:2); «І ці підуть на вічну муку, а праведники — на вічне життя» (Мт. 25:46).

З ким ви будете проводити свою вічність? З Богом чи без Нього? Настав час зробити цей вибір прямо зараз, поки у вас ще є час.

Найважливіше питання нашого часу — міцність нашої віри. Чи втримається віра Божого народу в тому страшному потрясінні всього, у тих важких випробуваннях і бідах, з якими не стикалося жодне з минулих поколінь?

Ісус обіцяв: «А хто витерпить аж до кінця, — той буде спасений!» (Мт. 24:13). Якраз перед цією фразою Христос говорив про жорстокі випробування, які звалюються на Його учнів: фальшиві пророки, війни і воєнні чутки, конфлікти між народами, непередбачувані зміни в природі, землетруси і мор, муки і гоніння (Мт. 24:4-12). Ісус говорив: «Багато хто прийде в ім'я Моє... І зведуть багатьох» (24:5).

Найбільше з усіх потрясінь попереду. Світ ввійде в період тимчасового спокою, і це примусить багатьох говорити: «Криза минула». Насправді паніка ще попереду.

Однак для Церкви Ісуса Христа питання не в економічному краху. Питання полягає в тому, що перед церквою стоїть випробування міцності віри. Чи маємо ми нині настільки міцну віру в Господа, що будемо на висоті навіть тоді, коли увесь світ зануриться в хаос? Коли настане той тяжкий час, чи витримає випробування ваша любов до Господа? Чи ж вона охолоне, як у багатьох віруючих, про що говорив Ісус?

Христос запитував: «Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?» (Лк. 18:8). Перед цим Він розповів притчу про наполегливу жінку, яка просила суддю вирішити питання на її користь і відновити справедливості. Ісус показує нам на її прикладі той тип наполегливості, міцної віри, який Він шукає: це така віра, яка звертається до Бога у важкі часи і довіряє Йому у виконанні Його обітниць. Христос знав, що тільки така міцна віра зможе підтримати Його народ в майбутньому.

Ісус, задаючи питання про міцність віри, звертається до тих, чия віра «непостійна». Іншими словами, коли їх молитви залишаються без відповіді, коли всі терміни виконання їх прохань минають, вони впадають у невірство. Чому? Тому що їх віра не має коріння. «Але кореня в ньому нема, тому він непостійний; коли ж утиск або переслідування настають за словом, то він зараз спокушується» (Мт. 13:21).

Дуже часто, коли в житті появляються негаразди, віруючі спокушуються, озлоблюються, ображаються. Вони читали Боже Слово, приймали вірою певні обітництва, серйозно молилися, але це не вберегло їх від випробування. І з часом, оскільки відповідей на свої молитви вони не одержали, вони обралися на те Слово, до якого так ліпилися.

В якийсь момент в їх серце закралася насіння невірства. І незабаром вони починають сумніватися в Божій вірності. Вони поклалися на нього якийсь час. Коли б ви не заговорили з ними, їх розмови неодмінно свідчили про Божу вірність. Однак тепер в їх мові починають звучати нотки сумніву. Замість віри ви вже чуєте запитання, ідкі зауваження, які видають внутрішнє невірство.

Можете не сумніватися: сатана підживлює це проростаюче насіння сумнівів. З часом молитва для таких віруючих

стає тягарем. Їх любов до Божого Слова починає слабнути все більше й більше, аж поки вони остаточно не закинуть свої Біблії. Врешті-решт полум'я їх любові до Христа перетворюється на мерехтливий вогник.

«Господи, чому Ти не вступився за мене? Чому Ти допустив такі труднощі

Юдеї процвітав і мав благословення. Аса постійно нагадував народів, що всі їх благословення прийшли до них, «бо зверталися ми до Господа, нашого Бога. Зверталися ми, і Він дав нам мир навколо» (2 Хр. 14:6).

Як чудово було жити в Юдеї в той час! Спробуйте уявити атмосферу, яка

коли вони шукали Господа, коли Бог виливав на них потоки благословень. Я не можу пояснити, чому Господь допускає ворожі напади на Своїх благочестивих слуг. Але Писання попереджує, щоб ми були готові до вогнених випробувань нашої віри.

Напевне, Бог був задоволений ві-

«Тут все наше золото і срібло. Воно твоє. Тільки зніми цього ворога з моєї шиї. Позбав мене від надойдливості».

Яка неймовірна трагедія! Це завжди дуже велика трагедія, коли Божий народ, який стільки років надіявся на Бога перед очима всього світу, раптом падає у своїй вірі і звертається за допомогою

Найважливіше питання сьогодення

І ПРОПОВІДІ

Давид Вілкерсон

Християни всього світу відчують, що живуть в останні часи. Криза і страхи, що наростають, поява ознак великого потрясіння — ці речі надто очевидні навіть для світських коментаторів. Тому кожного послідовника Ісуса Христа нині доречно запитати: «Чи витримає твоя віра те, що чекає нас попереду?».

в моєму шлюбі, у моїй сім'ї? Ти поклав на мене більше, ніж я можу витерпіти». Такий підхід може зробити запеклим ваше серце і привести в кінцевому підсумку до духовної смерті.

Апостол Павло вмовляв Тимофія: «А ти терпи лихо, як добрий вояк Христа Ісуса!» (2 Тим. 2:3). Грецьке слово, перекладене тут як «лихо», означає «горе», «смуток». Що радить Павло робити Тимофію? «Витерпи їх, сину! Ти — воїн у Христовому війську. Ти був навчений переносити труднощі в духовній боротьбі».

Ми бачимо це і в Старому Заповіті: «Бо очі Господні дивляться по всій землі, щоб зміцнити тих, у кого все їхнє серце до нього» (2 Хр. 16:9). Ви тільки подумайте: Бог оглядає з висоти всю землю, терпеливо шукаючи людину віри, яка повністю покладається на Нього і віддана Йому. Завжди, коли Бог знаходить такого слугу, Він говорить про нього: «Цей улюблений твердо дотримується своєї віри і покладається на Мене, тому Я підтримаю його. Він пізнає Мою силу, побачить силу Моєї руки». Такі слова були звернені до царя Аси, правителя Юдеї, через пророка Азарію. Випробовуюче око Господа звернуло увагу на Асу, якого Він полюбив, тому що той «робив... добре та вгодне в очах Господа».

Аса ходив у вірі і приносив кожне діло до Господа, щоб мати Боже керівництво у всьому. Цей цар був благочестивим чоловіком молитви, повністю покладався на Бога, і діла його підтверджували це.

Він відминив ідолопоклоніння, зруйнував усіх ідолів в країні. Відминив ворожіння, содомію і проституцію. І він же побудував місто з міцними вежами, високими стінами і міцними ворітьми. Під час правління цього вірного царя народ

панувала в Юдеї в роки правління царя Аси. Народ був благословенним, збирав добрі врожаї, тому що Бог був серед них. Ніхто не ходив на війну, тому що і цар, і народ прагнули Господа. Не було необхідності в судах, тому що народ був послухним.

Але ось раптом вся ця чудова мирна обстановка змінилася. Гонець приніс Асі жахливу звістку: до Юдеї наближається мільйонна армія. Військо кушеян нараховувало 300 бойових колесниць, багато вершників і мільйон воїнів, і вони швидко наближалися до Юдеї, щоб зруйнувати її.

Буквально за день до цієї звістки Аса скликав народ, щоб віддати подяку Господеві за мир і ті благословення, які вони мали. І ось читаємо: «І вийшов Аса проти нього...» (2 Хр. 14:9). Вже наступного дня Юдея опинилася в стані війни з мільйонним ворожим військом.

Отже, що ж робить Божий слуга, який надіється на Нього? «І кликнув Аса до Господа, Бога свого та й сказав: «Господи, нема кому, крім Тебе, допомогти численному або безсилому. Допоможи нам, Господи, Боже наш, бо ми на Тебе опираємося, і в ім'я Твоє ми прийшли на цю безліч. Господи, Ти Бог наш, нехай людина не має сили проти Тебе!». І побив Господь кушеян перед Асою та перед Юдею, — і кушеяни повтікали» (2 Хр. 14:10-11).

Про що сьогодні це говорить нам, Церкві Ісуса Христа? Благочестивий муж отримав страшну, жахливу звістку. Під сумнівом було навіть саме його життя, не те що перемога.

Але цей текст показує нам, що перемога, попри всі найнесприятливіші обставини, зберігається для тих, хто поклав свої сподівання лише на Господа.

Жахлива біда звалилася на Асу і Юдею в найпрекрасніший час — час,

рою Аси, проявленою в цій критичній ситуації. І все ж Він послав пророка, щоб попередити його: «Послухайте мене, Асо та весь Юдо... Господь з вами, якщо будете з Ним, і якщо будете Його шукати, дасть вам знайти Себе. А якщо ви полишите Його — полишить Він вас!» (2 Хр. 15:2). Пророк ще додав, що так було завжди протягом всієї історії Божого народу (див. 15:3-4).

Пророцтво Азарії — це також застереження і Церкві Ісуса Христа сьогодні. Кожного віруючого в житті очікує багато важких випробувань. Однак чим більше ви шукатимете Господа, тим голосніше кликатимете Його, і чим тіснішими і глибшими будуть ваші стосунки з Ним, тим більше ви будете зустрічатися на своєму шляху також і лиха, і страждань. І тим більшою буде їх сила для випробування вашої віри. І це триватиме до самого кінця, запевняє нас Писання.

Отже, що Бог говорить нам про все це? А ось що: ми не повинні сумніватися у вірі, навіть коли до нас приходять великі випробування.

Але це ще не кінець біблійної історії про Асу. Через 36 років відданого ходіння у вірі і важких випробувань Аса засмутив Боже серце. Ще одна страшна криза спалахнула в житті Аси. І праведний цар юдейський втратив свою віру. До цього Аса був людиною, яка надіялася на Бога. Він був живим прикладом людини глибокої віри і ревності до Бога, шукав Його обличчя постійно. Його царювання над Юдеєю принесло потужне духовне пробудження в країні, встановивши Боже праведне правління.

Але до царя надійшла звістка, що Єрусалим взяло в облогу вороже військо. Всі торговельні маршрути в Юдею були перекриті. Блокада загрожувала похитнути економіку Юдеї. Щось треба було робити, і при цьому швидко, інакше скоро в місті почнеться голод.

Аса навіть не молився і не запрошував своїх духовних радників. Замість цього він запаникував. І понадіявся не просто на людину, а на власного ворога! Аса звернувся за військовою допомогою до нечестивого сирійського царя Бен-Гадада, лютого ворога Юдеї.

Підкупом цього царя він вирішив розв'язати конфлікт. Він взяв із скарбниці все золото і срібло і відправив його цареві Бен-Гададу з таким посланням:

до плоті у важкий час. І світ дивиться на це з насмішкою.

Цього разу інший пророк був посланий до Аси з такими словами від Господа: «Через те, що ти спирався на сирійського царя, а не сперся на Господа, Бога свого, тому втекло з твоєї руки військо сирійського царя... Тому... відтепер будуть у тебе війни!» (2 Хр. 16:7, 9).

Непохитна віра — це значить довіряти все в руки Божі. Непохитна віра говорить Господеві: «Я передаю кожну подію у своєму житті, кожний майбутній успіх Твоїй турботі. І Я спираюся на Твою обітницю застосувати всі Твої риси, всю Твою всюдисущість і всемогутність на те, щоб зберегти мене».

Кожного разу, коли ми терпимо лихо, сатана приходить до нас, щоб навіювати страх і брехню: «Як ти перебореш це випробування? Ти ж не в змозі! Що ти тепер будеш робити? Якби Бог любив тебе, то хіба б міг допустити таке з тобою? Як би міг Він наразити Своє улюблене дитя на таке випробування? Що станеться з тобою, з твоєю сім'єю, твоєю роботою, твоїм служінням?».

Однак непохитна віра встає і відповідає на цю брехню ворога так: «Дякую, ти не про те запитуєш. Запитання номер один для мене зараз не те, як я пройду через це. І не те, що станеться зі мною і моїми близькими. Я віддав все — усі негаразди, випробування, усе, що стосується мене, в руки мого люблячого Отця. Я довірив Йому все, що зі мною відбуватиметься. І Він завжди був вірним і оберігав мене. І я довіряю Йому своє майбутнє».

Якщо таке ставлення утвердилося в наших серцях, тоді головне питання для нас таке: «Як я можу ще більше любити Господа, ще краще Йому служити?».

Непохитна віра означає повну віддачу себе Богові. Ми повинні шукати Бога і Божого перш за все, і тоді Бог виконає бажання нашого серця (Мт. 6:33). Непохитна віра заявляє: у мене немає своєї волі. Нехай у всьому буде Його воля! Ніяких особистих планів! Ніяких хитань перед Богом у вирішенні моїх проблем чи проблем інших людей! Нехай Дух Святий береже мій розум утвердженням в Господі і зосередженням на Його обітницях.

З такою вірою ми будемо готові до всього, що несе з собою майбутнє.

Релігійний плюралізм — перша ознака справжньої свободи віросповідання

Життя Церкви та її вірних тісно пов'язане з державними структурами влади насамперед у виробленні законів і положень, які регламентують діяльність церковних організацій. І чим менше держава втручатиметься у внутрішні справи Церкви, тим сильнішою буде свобода совісті і віросповідання і тим кращими будуть стосунки між ними.

На цьому наголосив, відкриваючи в Україні прес-конференцію «Релігія, держава, свобода: європейські уроки для України» президент Української асоціації релігійної свободи Віктор Єленський.

Центральною подією прес-конференції стала презентація російського перекладу книги «Держави і релігії в Європейському Союзі (досвід державно-церковних відносин)», яка в 2005 році вийшла англійською мовою. Російський переклад, виданий Інститутом Європи Російської Академії наук, на прес-конференції представив директор Інституту релігії та права (Москва) Роман Лункін.

У своєму виступі він зауважив, що релігійне життя в Україні набагато сильніше і розмаїтіше, ніж у Росії. Про це насамперед свідчить кількість зареєстрованих церков та релігійних організацій: якщо в Україні їх 34 тисячі, то в Росії, яка за площею і кількістю населення в кілька разів переви-

щує Україну, їх всього 23 тисячі, наголосив він.

Роман Лункін зазначив, що в Росії ніхто не знає, якими конкретно будуть державно-церковні відносини у найближчій перспективі. Він особливо підкреслює той факт, що в Україні влада і Церкви визнали релігійне розмаїття, у той час як у Російській Федерації релігійний плюралізм, фактично, заперечується з боку представників влади та законодавства.

У роботі прес-конференції взяли участь віцепрезидент Української асоціації релігізнавців Людмила Филипович, виконавчий директор Інституту релігійної свободи Максим Васін, викладачі релігізнавчих дисциплін вищих навчальних закладів, представники церковних організацій. Усі

вони підкреслювали, що плюралізм церковного життя в Україні насамперед визначає наявність справжньої релігійної свободи, як буває в країнах Європейського Союзу. І Україна має цим пишатися, наголосували вони.

Відповідаючи на запитання журналістів, виконавчий директор громадської організації «Інститут релігійної свободи» Максим Васін відзначив, що, з огляду на багатоманітність моделей державно-церковних відносин у Європі, не можна однозначно казати про необхідність впровадження в Україні лише однієї з них. На його думку, у процесі європейської інтеграції нашої держави в Україні має сформуватися власний підхід до формування відносин держави та Церкви, який би ґрунтувався на сьогоднішньому досвіді партнерських відносин між цими інститутами та враховував національні та історичні особливості української нації.

Інститут релігійної свободи.

м.Київ.

І ДЛЯ ДОРОСЛИХ І ДІТЕЙ

Маленький Міхель

Йоганнес Кун

Якось незадовго до Різдва Міхель навідав свого дідуся. Він любив спостерігати, як той випилює з дерева. Сьогодні це були різдвяні персонажі, ясла і стаєнка. Деякі готові фігурки вже стояли на столі. Наблизившись за цілий день, втомлений Міхель мовчки дивився, як на столі появляються нові й нові фігурки — ангели і тварини, пастухи і мудреці, Марія з Йосипом і, звичайно ж, маленький Ісус. І раптом!.. Хлопчик побачив, як всі ці образи несподівано ожили! І вони не були більше маленькими, а він не був великим — він опинився серед них! Так і увійшов він разом з пастухами і мудрецами у вифлеємський хлів, щоб побачити Немовля Ісуса і вклонитися йому.

Навшпиньки підкрався він до ясел і заглянув туди. Там лежало Дитятко і усміхалося Міхелю. І тут хлопчик здригнувся і почав гірко плакати.

— Чому ти плачеш? — запитало Дитятко.

— Тому що я нічого не приніс Тобі в подарунок! — відповів засмучений Міхель.

— А я б дуже хотів щось одержати від тебе! — сказав маленький Ісус.

Міхель аж почервонів від радості: — Я готовий подарувати Тобі все, що в мене є! — пролепетів він, задихаючись від захвату.

Тоді Ісус сказав:

— Три речі хотів би Я отримати як подарунок від тебе...

Міхель перебив його:

— Моє нове пальто? Мою електричну залізницю? Мою чудову книжку з малюнками?

— Ні, — заперечив Ісус. — Це все є в нас на небі, і навіть набагато краще. Не для цього Я прийшов на землю. Я хочу отримати від тебе щось таке, чого немає на небі.

— А що це може бути? — здивувався Міхель, і йому раптом стало страшно, що він нічого не зможе подарувати Дитяткові, тому що в нього немає нічого такого, чого немає на небі.

— Подаруй Мені твоє останнє шкільне завдання, — прошептав Ісус тихо-тихо, так, щоб ніхто не почув.

Як же злякався Міхель! Він зрозумів, що це справді щось таке, чого на небі немає!

— Ісусе, — заїкаючись, промовив збентежений Міхель, присунувся зовсім близько до ясел і зашепотів ледь чути:

— Але ж вчителька поставила мені одиницю за це завдання!

— Ось тому Я й хочу одержати його від тебе! — відповів Ісус.

— Але навіщо? — запитав хлопчик.

— Ти повинен завжди приносити

Мені всі свої погано виконані завдання. Я буду тобі допомагати зробити їх краще. Ти можеш Мені це пообіцяти? — запитало Немовля.

— О, звичайно ж! — вигукнув Міхель.

— Але Я хотів би і другий подарунок від тебе, — сказав Ісус.

Міхель подивився на Нього розгублено — невже в нього є ще щось, чого немає на небі?

— Твоє горнятко! — продовжив Ісус.

— Але ж я розбив його сьогодні! — заперечив хлопчик.

— Так, Міхелю, ти завжди повинен приносити Мені те, що ти ламаєш у своєму житті, і Я все це полагоджу. Обіцяєш?

О, як охоче відповів Міхель згодою!

— Тепер залишається третє бажання, — сказав Ісус. — Ти повинен

ще принести Мені твою відповідь мамі, коли вона запитала тебе, хто розбив горнятко.

Тут Міхель поклав голову на край ясел і голосно заридав.

— Я... я... я... — намагався промовити він крізь ридання. — Я набрехав мамі, що це кішка скочила на стіл і скинула горнятко.

— Ти повинен завжди приносити Мені весь твій обман, твій непослух, всі твої пустощі, — сказав Ісус. — І коли ти прийдеш і принесеш Мені все це, Я прощу тобі і допоможу все виправити. Обіцяєш Мені завжди чинити так?

Тоді Міхель підняв на Ісуса заплакані очі і подивився вдячно:

— О, я обіцяю Тобі це, Ісусе!

Ви, звичайно, вже давно здогадалися, як все це могло статися з маленьким Міхелем. Він просто задивився на різдвяні фігурки і заснув, і все це йому приснилося. Але все те, що він побачив біля вифлеємських ясел, насправді не сон, а правда. І це правда і для маленьких, і для дорослих людей.

Пофантазуймо трохи і уявімо, що Ісус тримає список, на якому записані Його побажання щодо того, що б Він хотів отримати від нас як подарунок.

Одному Він говорить:

— Я хотів би одержати від тебе телевизор.

Той відповідає:

— Телевізор? Але ж Ти Цар неба і землі, Ти можеш бачити все і всюди, Тобі не потрібний для цього телевизор!

— Він Мені і справді не потрібний, і все ж Я хочу, щоб ти дав його Мені.

— Але навіщо?

— Щоб ти не лише дивився в телевизор, а оглянувся навколо і подивився на своїх близьких. Тому Я і хочу, щоб ти приніс його Мені.

Іншому Ісус говорить:

— Від тебе Я хотів би одержати твій діловий щоденник.

— Але без нього мов без рук, я не знатиму, що й коли в мене заплановано.

— Так, Я дуже хотів би одержати твій щоденник. Я викреслив би з нього щось, щоб ти знову мав хоч б трошки часу для Мене!

А старенькій сивій бабусі Він говорить:

— Я хотів би одержати від тебе кілька твоїх днів.

На що вона сумно відповідає:

— Але я така самотня, мої дні такі порожні, сірі й одноманітні. Навіщо вони Тобі? Вони не принесуть Тобі радості!

І Ісус відповідає:

— Дай їх Мені, і Я наповню їх Своїм світлом і теплом!

Тут появляється похмура фігура, з ніг до голови закутана в темний плащ і з капюшоном на голові, так, що й не розбереш, чоловік це чи жінка, — обличчя зовсім заховане.

Цьому похмурому образі Ісус говорить:

— Віддай Мені все, що тебе так мучить, усі твої турботи, страхи і все, що ти намагаєшся приховати, — віддай-но все це Мені!

А що б попросив Ісус від вас?

Біблійна ботаніка

Василь РЯБЧУК

Професор, доктор біології

Гірчиця

«Царство Небесне подібне до зерна гірчичного, що взяв чоловік і посіяв на полі своїм» (Мт. 13:31-32).

Ісус Христос у притчах порівнює Царство Небесне з надзвичайно дрібним гірчичним насінням (Мт. 13:31-32; Мр. 4:31; Лк. 13:19). Але згодом це насіння стає деревом, на якому птахи знаходять собі відпочинок і корм. Зауважимо, що в Палестині гірчиця чорна досягає до чотирьох з половиною метрів у висоту.

Цією притчею Ісус ілюструє скромний початок Свого Царства, його поступовий і непомітний ріст як в окремій людині, так і в цілому світі. Вплив Божого Царства проникне в усі сфери людського буття.

Автор Послання до євреїв говорить, що «віра — то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1). Коли б християни мали віру хоча би з зерно гірчичне і сказали горі зсунутися з місця або пересадитися шовковиці, то бажане сталося б. Бо для віри немає нічого неможливого.

Віра в Ісуса Христа повинна підкріплюватися добрими ділами: «Бо як тіло без Духа мертве, так і віра без діл — мертва!» (Як. 2:26).

В Україні, як і в Палестині, зростають гірчиця біла та чорна. Це однорічні трав'янисті рослини. Гірчиця біла заввишки 30-60 см, чорна — 50-150 см. У гірчиці білої квіти жовті, у чорної — ясно-жовті. Плоди обох рослин мають вигляд стручків.

Гірчиця (біла, чорна, польова та сарептська) росте як бур'ян по всій території України. Інколи її вирощують як олійну культуру.

Гірчиця сарептська — одна з важливих олійних культур. Порошок із зне-

жиреного насіння йде на виготовлення гірчичників. Олію використовують як харчову, технічну і в хімічно-фармацевтичній промисловості. Насіння використовують для виготовлення столової гірчиці.

Гірчиця — важлива медоносна рослина. Мед з неї блідо-жовтого кольору, має пікантний смак і приємний запах.

Насіння збуджує апетит, має протизапальні та антисептичні властивості. Проти-показано вживати його при запаленні нирок і туберкульозі легень.

А ще насіння використовують при консервуванні овочів, грибів, риби, приготуванні м'ясних супів, фаршів тощо.

Гісоп

«Очисти ісопом мене — і буду я чистий...» (Пс. 50:9).

На сторінках Біблії назва цієї невеликої рослини згадується десять разів. Ботанічна назва рослини — гісоп лікарський.

Найчастіше гісоп застосовували в єврейських обрядах для очищення. Під очищенням розуміли обряд, завдяки якому ізраїльтяни робились вільними від нечистот. Наприклад, очищували себе після дотикання до могил чи мертвих людей. Для цього брали пучок гісопу, змочували його у воді і скроплювали шатро, начиння, людей (Числ. 19:18).

Страшною хворобою вважали проказу. Для очищення прокажених зв'язували разом дерево кедр, червону нитку та

гісоп, вмочували їх в кров живого птаха й кропили очищуваним сім разів (Лев. 14:4). Після проголошення всіх заповідей Мойсей взяв кров бичків і козлів, гісоп з червоною вовною і покropив саму книгу та народ (Євр. 9:19).

В'язочку гісопу євреї опускали в кров та намащували перекладину і два одвірки дверей у першу П'ятидесятницю (Пасху) в Єгипті (Вих. 12:22). Таким чином, гісоп був наділений чудодійною силою. Тому Давид і молився: «Очисти ісопом мене — і буду я чистий...» (Пс. 50:9).

У Новому Заповіті ми не зустрічаємо рекомендацій щодо застосування рослини для очищення. Ми очищені не кров'ю бичків чи телят, не настоями трави гісопу. Кров Ісуса Христа очистила нас від усякого гріха.

Гісоп вирощують в Україні як ефіро-олійну рослину. Це багаторічна трав'яниста рослина 20-50 см заввишки. Квітки яскраво-сині, іноді рожеві, цвіте у червні-серпні. Плід складається з чотирьох горішків.

Рослина має антисептичні й спазмолітичні властивості. У вигляді настойки або настою вживають як відхаркувальний засіб при бронхітах, ларингітах, бронхіальній астмі, поганому травленні, хронічних колітах, метеоризмі й закрепах, як гістогінний засіб, а також при анемії, неврозгах, стенокардії, ревматизмі. Місцево гісоп використовують при запаленні очей, при стоматитах, охриплості голосу, захворюваннях горла, для лікування забитих місць, синців, ран та екзем.

Настій трави (1-2 столові ложки на 400 мл окропу, настоюють годину) проціджують, п'ють теплим по дві склянки 2-3 рази на день за 20 хв. до їди.

Для полоскань, промивань і компресів вживають інший настій — 2 чайні ложки трави на 200 мл окропу, настоюють 30 хв.

Гісоп вживають як приправу до соусів, рагу, салатів, м'яса, риби, для приготування маринадів і розсолу. Дрібнопорізанним гісопом ароматизують майонез і сир. Висушені листя рослини — добрий замінік чаю.

Але пам'ятаймо: справжні християни очищені не настоями гісопу. Кров Ісуса Христа очистила нас!

Чи легко бути багатим?

Хто з нас не мріяв прокинутися колись мільйонером? І, за помахом чарівної палички, перенестися зі старої «хрущовки» куди-небудь, ну, скажімо, в замок лорда. Уявіть, що неможливе стало можливим: ви дізнаєтесь, що стали мільйонером.

Вел Джонсон в 1989 році виграла 850 000 фунтів стерлінгів. І зразу вирішила надолужити все пропущене за роки «животіння». Гулянки і веселощі тривали чотири роки. На п'ятому вона вирішила вийти заміж, а нині сидить на самоті без копійки. І вважає, що її виграв — це найжахливіше, що з нею могло статися в житті.

Інша «щасливиця» Елліс Хупер заявила, що виграв 950 000 фунтів є безпосередньою причиною її нужденного існування. До того, як це сталося, вона працювала на фабриці, мала сім'ю і

зовсім не підозрювала про власне щасття, поки багатство не впало їй прямо в руки.

Вона залишила роботу, а заодно і чоловіка. Купила віллу в Іспанії і два бари на додачу. Один з них подарувала синові на 18-ліття. А через три місяці син загинув — розбився на мотоциклі по дорозі додому. Поволі справа почала занепадати. Елліс ставало все важче й важче вести свій бізнес. Тепер вона співає в одній з місцевих «забигайлів», заробляючи таким чином собі на життя.

Звичайно ж, можна казати, що цим бідним жінкам не вистачило глузду для витрачання грошей. Що ж, звернімося до досвіду розсудливих. І для цього відправимося не в Англію, а в наше рідне місто, адже успішні бізнесмени є всюди.

Не так давно мені довелося спілкуватися з однією віруючою жінкою, якій випала можливість поговорити про Бога

з одним із найзаможніших людей міста. Вислухавши її, він попросив жінку розповісти про її проблеми. І сказав, що, на відміну від нього, вона щаслива людина. Адже живе у світі, де існують такі поняття, як любов, дружба, безкорисливість. Його життя кожного ранку починається з поганої фрази, яку йому каже власна дочка. Що ж до взаємин з дружиною, то він не впевнений, чи любила би вона його, якби він раптом став таким же бідним, як всі навколо.

Важко додати щось до цього. Хіба тільки те, що мріяти — це непогано. Але мрії свої, все-таки, варто переглянути. Чи не це мав на увазі Христос, кажучи: «Не складайте скарбів собі на землі, де нищить їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть» (Мт. 7:19-20).

Віталій СІМЕЙКО.

ВІРУЮ

З пір'ям, що нагадує смокінг, хиткою ходою і симпатичними малюками імператорські пінгвіни належать до найвідоміших і найбільш улюблених птахів світу.

Льодовий імператор

Взимку температура повітря тут коливається від -40°C до -68°C. Але пінгвінів це не лякає, адже вони спеціально пристосовані до життя в таких умовах. Ці птахи стали улюбленими героями розважальних передач і символами витривалості. Хто з нас не бачив зображення відданого пінгвіна-батька, який заколює на своїх лапах пухнастих малюків?

Імператорські пінгвіни живуть в найсуворіших кліматичних умовах нашої планети — на замерзлих пустельних просторах Антарктиди. В найхолодніший період зими самки і самці діляться на пари. Коли самка відкладає яйце, вона обережно переносить його на лапи пінгвіна-батька, а він висиджує його під складками жиру і пір'я. Передача яйця — справа просто мистецька. Адже якщо яйце потрапить на лід, малюк, що росте в яйці, замерзне і загине за кілька хвилин.

Після того, як самка успішно відкладає яйце і залишає його із самцем, вона повертається в море і добуває прожиток. Самець збирається з іншими «батьками» у велику групу, почергово переміщуючись до берега, щоб у всіх була однакова можливість заховатися від неймовірного холоду та ураганних вітрів.

Поки самка борознить море в пошуках поживи, самець може втратити до 40 відсотків маси свого тіла. Через дев'ять тижнів самка повертається і міняється з «батьком» місцями, а самець відправляється в море за так необхідною йому їжею. У міру того, як малюк підростає і потребує великої кількості їжі, лід тане, і завдяки цьому батьки ходять до моря частіше і швидше.

Імператорські пінгвіни харчуються в основному рибою, рачками і кальмарами. Їх обтічне тіло і короткі, схожі на плав-

ники крила допомагають їм «літати» під водою. Вони інколи пірнають на глибину 450 і більше метрів.

Імператорський пінгвін може затримувати дихання більш як на 15 хвилин, при цьому їх захищене тіло зберігає тепло. Під їх гладким чорно-білим пір'ям розташований товстий шар пуху, який допомагає пінгвінам підтримувати тепло і не впускати холод, а змазка, яку виробляє шкіра, допомагає їй залишатися водонепроникною. Безпосередньо під шкірою міститься шар підшкірного сала, що є для пінгвінів додатковим захистом від низьких температур.

Пінгвіни мають особливі залози між очима, за допомогою яких їх тіло позбавляється зайвої солі. А це — залозу біля основи хвоста. Її змазка використовується для змазування пір'я, завдяки чому воно стає водонепроникним.

На суходолі імператорські пінгвіни

опираються на п'ятки своїх лап. Це положення зменшує площу стикання лап пінгвінів з льодяною поверхнею.

Малюки пінгвінів харчуються їжею, яку їх батьки відригують зі шлунка. Окрас пінгвінів — це чудовий засіб маскування. Якщо спостерігати за ними згори, коли вони в воді, то їх темна спина буде зливатися з темним дном океану; а якщо дивитися знизу, то їх світле черевце стане ледь помітним на фоні світлої поверхні води.

Свідчення Божого дизайну

Усі пінгвіни безпомилково вказують на діло рук Господніх. Подумайте, наприклад, про те, яким чином (у кліматичних умовах, які не в змозі витримати жодна тварина у світі) імператорські пінгвіни потрапляють до місця свого призначення, і кожного разу різними шляхами. Звідки вони знають дорогу — невже всередині їх тіла встановлений невидимий компас? Той факт, що їх лапи не замерзають на льоду, — вже саме по собі чудо!

Як тільки пінгвіни досягають місця призначення, вони повинні знайти собі пару. Протягом наступних восьми місяців вони групуються, розділюються, знову сходяться разом і дають початок новому життю. Як самці і самці вдається впізнати одне одного із тисячі інших пінгвінів? Це можливо завдяки унікальним для кожної пари шлюбним пісням, через які вони запам'ятовують голоси одне одного.

Іншою цікавою особливістю імператорських пінгвінів є те, що вони здатні «повторно використовувати» тепло свого тіла. Їх артерії і вени розташовані поруч так, що кров на шляху до лап, крил і дзьоба пінгвіна попередньо охолоджується і зігрівається на зворотньому шляху до серця.

Справжня історія

Пінгвіни разом з іншими птахами і морськими тваринами були створені в п'ятий день тижня Творення. Ймовірно, спочатку був створений один вид, від якого згодом пішли різновиди. Вчені виявили окаменілості пінгвінів заввишки з людину. Але це все одно пінгвіни. Бог заклав в перших пінгвінах ті чудові особливості дизайну, які в майбутньому допомогли цим створінням вижити в суворих умовах.

Після всесвітнього потопу, коли тварини розпоршились по землі, розмаїття властивостей пінгвінів з їх водонепроникним пір'ям, товстим шаром пуху і додаткового жиру пригодилося в умовах холодного клімату, коли інші птахи вижити там не змогли б.

Бог на самому початку заклав у створений вид пінгвінів всю інформацію, необхідну для життя в суворих кліматичних умовах. І це знову свідчить про Його винахідливість і любов.

Інколи здається, закон бутерброда добувся і до діл сердечних: якщо в душі щось «падає», то «маслом вниз». Треба начебто любити людину, а... не любитися. У чому річ? Невже любов пропала?

Як вбити любов?

Зброя вбивства

Люди з безсмертною душою, помираючи, не перестають існувати — вони перестають бути з нами. Так і любов: вона продовжує існувати. Але ми можемо втратити з нею контакт. І для нас вона буде «померлою». Ми самі вбиваємо свою здатність любити. І, що ще гірше, — своє бажання любити.

Так званий «Гімн Любові» (Перше послання апостола Павла до коринтян, 13-й розділ) описує, чого любов не робить, з чим вона не сумісна. Але це те, що ми часто допускаємо у своїх стосунках з людьми, навіть з найближчими.

«Любов не заздрить». Заздрість приводить до суперництва. Не жартівливого, а серйозного, коли перевершити іншого здається справою честі і гідності. Коли спати більше не можеш, якщо не «поставиш на місце» свого «конкурента». Ті, хто повинен об'єднатися, доповнити один одного, стають суперниками. Їх чи його успіх сприймається як твоя поразка, обмеження твоїх прав. Коли в іншого є те, про що мріяв ти (машина, авторитет, визнання, гроші, вільний час, відважність), ти ображений. Ти не радієш за нього, але засмучений за себе. І замість того, щоб досягати своїх цілей, починаєш осуджувати людину за те, що вона досягла своїх. Починаються сварки. Виростають стіни. Будуються цілі барикади, де «я» і «ти» — по різні боки.

«Любов не величається». А в нас часом прослизає таке бажання: зробити людину «фоном» для себе. Оправою для перлини своєї особистості. Чи ще гірше — засобом для досягнення своїх цілей. «Золотою рибкою», яка в нас на побігеньках. Небажання «рибки» виконувати твої забаганки трактується як «ти мене не любиш». А потім — знову образа. Відчуження. І знову виростають стіни... Дім, сім'я перетворюються на катівню, з якої хочеться вирватися.

«Любов не надимається». Характер любові — смиренність. Не безхребетність, а здатність визнавати свою неправоту і просити прощення. Здатність усвідомлювати свої недоліки. Запитувати: «Чим я тебе образив?» замість того, щоб вигукувати: «Як ти смієш на мене ображатися!». Гордіня робить нас нездатними задавати потрібні питання (і, відповідно, одержувати потрібні відповіді). Гордіня ускладнює спілкування. Не бажаючи переступити через неї, люди переступають через любов.

«Любов не поводить нечестно». Що є нечестно? Згідно зі словником, це «порушення порядку, скандальна поведінка». Інший словник пояснює: «Нечестність характерна для варварів, злочинців, а також при діях воюючих сторін». Коли ми переходимо межу, вирішуємо за інших, що їм робити, коли не беремо до уваги їх думку, їх бажання, хоч і живемо в одній сім'ї, то ми діємо як вороги, а не друзі. Ми утискаємо один одного, нехтуємо інтересами один одного, принижуюмо один одного.

Ми можемо не скандалити відверто і грубо, але примудрюємось прожити разом не один рік і жодного разу не спитати: «А тобі що подобається? А ти чого би хотів(ла)? Як краще для тебе?». І потім дивуємось: «Куди ж поділася любов?».

«Любов не шукає тільки свого». Вона безкорислива. Для любові важливіше залишатися любов'ю, ніж одержувати від «об'єкта» віддачу за труди. Коли для нас вигода — матеріальна чи душевна — стає важливіша за внутрішню чистоту, користь отруює нашу любов.

«Не думає лихого». Не прагне до помсти. Чого часом не скажеш про нас, людей.

«Любов не рветься до гніву». Гнів — реакція на перешкоди, що виникли на нашій дорозі. Перешкодою може бути що завгодно. Але вливаємо ми гнів, як правило, не за адресою: на тих, хто не такий «великий і страшний», — на близьких.

Буває, що розгнівають нас саме вони — близькі. Тим, що не відповідають нашим вимогам і мріям. Очікувана карета принцеси перетворюється на гарбуз, а принц насправді поводиться, як свинопас. А отже, стає перешкодою на шляху до щасливого життя.

«Любов не радіє з неправди». Ми ж часом широк думам, що радіє! Стараємось бути «дипломатичними», «добрими», гладити за шерстю... і лицеміriamo. Але любов не живе в атмосфері неправди. Намагаючись заховати якомога глибше своє «я», звинувачуючи себе за найменше бажання сказати «ні» ближнім, ми лише вирощуємо в собі протилежність любові — ненависть. Адже найвищий спосіб зненавидіти людину — придушувати в собі будь-яке бажання сказати їй неприємну правду: про неї, про ваші стосунки, про життя...

Невисловлена правда породжує безсилля. Воно, у свою чергу, — гіркоту. А гіркота — найсильніший удар по нашій мотивації, по нашому бажанню любити.

У підсумку, хоча «ніколи любов не перестає», ми перестаємо любити. «Звільняємось» від сім'ї, від друзів і співпраці за власним бажанням. Рішення приймається миттєво. Як правило, в одну мить. Але підготовка до нього ведеться в серці довгі роки...

Стосунки з людьми — з сім'єю, з друзями, з колегами можуть стати не пеклом, а цілком приємним місцем, можливо, навіть раєм. Треба тільки пам'ятати: рай — місце блаженства не тому, що там золоті вулиці, ворота, прикрашені перлами, і сонні ангели. Рай робить раєм присутність Бога. І пекло робить пеклом те, що Господь там не живе. Якщо ми хочемо зробити своє життя раєм, то нам потрібна присутність Бога. У серці, у наших стосунках з людьми. Бог воскресив Христа із мертвих і тією ж самою силою може воскресити наше бажання, нашу здатність, можливість любити. Якщо ми довіряємося Йому, Він творить чуда.

Девід Брейнерд — апостол індіанців

Сьогодні його називають апостолом індіанців, а тоді, рівно 230 років тому, його, як козла відпущення, вигнали з Йельського коледжу лише за те, що він нестримано відізвався про одного з викладачів, сказавши: «У ньому не більше благодаті, ніж в стільці», тим самим осудивши його як лицеміра.

Мине три роки, і Девід прийме запрошення християнського Товариства поширення християнських знань і відправиться в далеку Америку проповідувати про Спасителя племенам індіанців.

Його перші дні служіння будуть повні відчаю і розчарувань. Він напише: «Моє серце впало. Душа стомилася від такого життя понад всяку міру. Я живу в безлюдній пустині. Моя постіль — купка солом. Моя їжа — несмачний пудинг. Моя праця важка. Кожного дня я йду до індіанського поселення жажливою дорогою, бо живу далеко від них».

Наступного літа він вирішить поселитися ближче до тих, до кого звертається з проповіддю. Він збудує хатинку поруч з індіанським поселенням, але праця його, як і раніше, не буде успішною. Усю наступну зиму він проведе в злиднях і хворобах. А наступного року відправиться

в Пенсильванію з надією зустріти тих, хто спрагло сприйме його послання. Але його очікуванням не судилося збутися. І він знову відправиться в дорогу, на захід, і знову намарно. Втомлений від постійних хвороб і депресій, він докорятиме собі, що не заслуговав на фінансову підтримку своєї віри і повинен покинути почату справу.

В 1745 році буде ще одна мандрівка в Нью-Джерсі. І тільки там нарешті його зустріне такий очікуваний успіх. Це там, всього лише через кілька тижнів проповіді, він охрестить 25 новонавернених аборигенів. Це там буде біблійна школа. Там почнеться справжнє пробудження. Там індіанці, навернувшись до Бога, будуть ридати, слухаючи розповіді про Ісуса.

Однак до того часу здоров'я 29-літнього місіонера вже буде остаточно підірване. Девід помиратиме від туберкульозу в домі Джонатана Едвардса, чия донька Джеруша, яку Девід любив і з якою хотів одружитися, доглядатиме його.

Його мріям не судилося здійснитися, і попри ніжний і турботливий догляд Джеруші через п'ять місяців він помер. Не міне й року, і його кохана помере від тієї ж хвороби, залишивши цей світ в день Святого Валентина. Незрозуміла іронія долі...

Джонатан Едвардс опублікує записи

Девіда, щоденник і біографію. Ці оповіді стануть класикою християнської літератури. І ось тоді книга його мрій, сумнівів, страхів і болю послужить найвеличнішим натхненням для сотень і тисяч молодих християн. Вони стануть новими ланками в ланцюгу благовісту, вхопившись за яку люди, що у відчаї безпорадно падають в прірву, можуть плакати від радості, знаючи, що їх грихі протиставив Божий Син, Котрий до смерті полюбив цей світ.

МАРНОВІРСТВО

Словник дає наступне визначення слова «марновірство»: «Марновірство – забобон, у силу якого багато з того, що відбувається, вважається проявом надприродних сил, знаменням долі або ознакою майбутнього». «Забобон (там же) – помилковий погляд на будь-що, який став звичним».

Слово «марновірство» складається з двох слів: «віра» і «марнота». Марновірство – це віра в марнотне (порожнє, таке, що не має справжньої цінності).

Суперечливість марновірств

Найцікавіше полягає в тім, що, практично, не існує універсальних примет і марновірств, однакових для всіх народів. Більше того, усе зовсім навпаки. Скажімо, англичці і шотландці, на відміну від нас, вважають, що чорні коти приносять щастя і удачу. В американському місті Ліг-Спрінгсі, штат Індіана, у п'ятницю, 13-го числа, усім чорним котам хазяї зобов'язані надягати дзвіночки, коли випускають їх на вулицю.

Остерігайтеся людей, які не люблять котів, говорить ірландське прислів'я. А португальці впевнені, що будинок без кота або собаки – це будинок скнари.

Під час грози треба обов'язково викинути чорного кота з будинку, інакше він притягне до себе блискавку, попереджає російське народне прислів'я.

Така суперечливість свідчить про те, що все це не що інше, як звичайні людські марновірства й забобони, не варті жодної уваги і вже тим більше нашого поклоніння. Адже страх перед марновірствами якраз і є однією з форм поклоніння.

Ізичницькі, і так звані церковні марновірства, по своїй суті, релігійні, тому що вірять у невидиме, непізнане, незбагненне і поклоняються цьому невідомому.

Марновірна людина стає рабом своїх переконань. Якщо вона вірить у примети і сні, ті обов'язково будуть збуватися. Тому Церква споконвіку вважала марновірства небезпечною для здоров'я душі. Але піднятися до справжньої віри людям нелегко, і вони починають «доповнювати» віру марновірствами.

Види марновірств

Одні марновірства очевидні і всім відомі, скажімо, віра в примети. Інші не такі очевидні. Приклад – «гонитва за чудесами». Чудо багато хто сприймає як доказ правильності віри, хоча самі по собі чудеса нічого не доводять і (коли вони справжні) лише свідчать про милість Божу. А Бог, як відомо, милостивий не тільки до Своїх дітей (які прийняли дар вічного життя вірою в жертву Ісуса Христа на Голгофському хресті).

Проте деякі віруючі люди женуться за чудесами й чудодійними проявами, аби довести свою святість або хоча б належність до віри і Бога.

Приклад церковних марновірств – віра у святі моці й поклоніння іконам, хрестам та іншому церковному начинню. Ще один типовий приклад – перебільшення ролі різного роду церковних правил, звичаїв і ритуалів. Є люди, які надають незвичайним правилам і звичаям майже таке саме значення, як і заповідям Божим, зовсім втрачаючи здатність відрізнити головне від другорядного, важливе від незначного. Так і появляються сучасні фарисеї.

Біблія про марновірство

Левит 19:26-31: «Не будете їсти з крові. Не будете ворожити і не будете чарувати! Не будете стригти волосся довкола голови вашої, і не будете нищити краю бороди своєї. І не зробите на тілі своїм нарізу за душу померлого, і не зробите на собі наколеного напису. Я Господь! Не безчесть своєї дочки,

і не роби її блудливою, щоб не стала блудливою ця земля, і не наповнилась земля розпустою. Субіт Моїх будете додержувати, а святиню Мою будете шанувати. Я Господь! Не звертайтеся до духів померлих та до ворожбитів, і не доводьте себе до опоганення ними. Я Господь, Бог ваш!».

1 Сам. 15:23: «...Бо непокірливість як гріх ворожбитства, а свавільство як провина та служба бовванам».

Малахії 3:5: «І прибуду до вас Я на суд, і буду свідком швидким проти чарівників, і на перелюбників, і проти тих, хто присягу складає на лжу, і проти тих, хто заплаотою наймита тисне, вдову й сироту, хто відхилює право чужинця, Мене ж не боїться, говорить Господь Саваот».

Повт. Зак. 18: 9-13: «Коли будеш входити до Краю, що дає тобі Господь, Бог твій, то не навчися чинити такого, як гидота цих народів. Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через огонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гидота для Господа кожен, хто чинить таке, і через ті гидоти Господь, Бог твій, виганяє їх перед тобою».

Примети – вид марновірства

Люди ставляться до примет по-різному: одні марновірні і у всьому шукають примету. Інші ж, наприклад фермери, спостерігають за приметами природи, визначаючи по них погоду. А лікарі за приметами – симптомами недуги визначають хворобу пацієнта.

У Біблії знаходимо поради Бога про те, як користуватися приметами з користю для нашого життя.

Примети дня

Луки 12: 54-59: «Промовив же Він і до народу: Як побачите хмару, що з заходу суне, то кажете зараз: Зближається дощ, і так і буває. А коли віє вітер південний, то кажете: Буде спекота, і буває. Лицеміри, лице неба й землі розпізнати ви вмієте, чому ж не розпізнаєте часу цього? Чого ж і самі по собі ви не судите, що справедливе? Бо коли до уряду ти йдеш зо своїм супротивником, попилюй з ним залагодити по дорозі, щоб тебе до судді не потяг він, а суддя щоб прислужникові не віддав тебе, а прислужник щоб не посадив до в'язниці тебе. Поправді кажу тобі: Не вийдеш ізвідти, поки не віддаси й останнього шельяга!».

По плодах їх пізнаєте їх

Матвія 7: 15-20: «Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас ув одежі овечій, а всередині хижі вовки. По їхніх плодах ви пізнаєте їх. Бо хіба ж виноград на тернині збирають або фігі із будяків? Так ото родить добрі плоди

кожне дерево добре, а дерево зле плоди родить лихі. Не може родить добре

дерево плоду лихого, ані дерево зле плодів добрих родити. Усяке ж дерево, що доброго плоду не родить, зрубється та в огонь укидається. Отож бо по їхніх плодах ви пізнаєте їх!».

1Івана 4: 4-6: «Ви від Бога, дітки, і ви перемогли їх, більший бо Той, Хто в вас, аніж той, хто в світі. Вони від світу, тому то говорять від світу, а світ слухає їх. Ми від Бога, хто знає Бога, той слухає нас, хто не від Бога, той не слухає нас. Цим пізнаємо Духа правди та духа обмани».

Примети кінця світу

Матвія 24: 3-35: «Коли ж Він сидів на Оливній горі, підійшли Його учні до Нього самотньо й спитали: Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку? Ісус же промовив у відповідь їм: Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато хто прийде в ім'я Моє, кажучи: Я Христос. І зведуть багатьох. Ви ж про війни почуєте, і про воєнні чутки, глядіть, не лякайтесь, бо статися належить тому. Але це не кінець ще. Бо повстане народ на народ, і царство на царство, і голод, мор та землетруси настануть місцями. А все це початок терпіння породільних. На муки тоді видаватимуть вас, і вбиватимуть вас, і вас будуть ненавидіти всі народи за Ім'я Моє. І багато хто в той час спокуються, і видавати один одного будуть, і один одного будуть ненавидіти. Постає багато фальшивих пророків, і зведуть багатьох. І через розрив беззаконства любов багатьох охолоне. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений! І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідчення народам усім. І тоді прийде кінець! Тож коли ви побачите ту гидоту спустошення, що про неї звіщав був пророк Даниїл, на місці святому, хто читає, нехай розуміє, тоді ті, хто в Юдеї, нехай в гори втікають. Хто на покрівлі, нехай той не сходить узяти речі з дому свого. І хто на полі, хай назад не вертається взяти одягу свого. Горе ж вагітним і тим, хто годує грудьми, за днів тих! Моліться ж, щоб ваша втеча не сталася зимою ані в суботу. Бо скорбота велика настане тоді, якої не було з початку світу аж досі й не буде. І коли б не вкоротились ті дні, не спаслася б ніяка людина; але через вибраних дні ті вкоротяться. Тоді як хто скаже до вас: ото, Христос тут чи отам, не йміть віри. Бо постануть христі неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних. Оце Я наперед вам сказав. А коли скажуть вам: ось Він у пустині – не виходьте, ось Він у криївках – не вірте! Бо як блискавка та вибігає зо сходу і з'являється аж до заходу, так буде і прихід Сина Людського. Бо де труп, там зберуться орли. І зараз, по скорботі тих днів, сонце затьмиться, і місяць не дасть свого світла, і зорі попадуть з неба, і сили небесні порушаться. І того часу на небі з'явиться знак Сина Людського, і тоді заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина Людського, що йтима на хмарах небесних із великою потугою й славою. І пошле Анголів Своїх Він із голосним сурмовим гуком, і зберуть Його вибраних від вітрів чотирьох, від кінців неба аж до кінців його. Від дерева ж фігового навчиться прикладу: коли віття його вже розпукується, і кинеться листя, то ви знаєте, що близько вже літо. Так і ви: коли все це побачите, знайте, що близько, під дверима! Поправді кажу вам: не перейде цей рід, аж усе оце станеться. Небо й земля проминуться, але не минуться слова Мої!».

Віруюча людина відрізняється від релігійної тим, що вірить у непорушну істину Слова Божого, тоді як релігійна людина більше довіряє своїм почуттям і безглуздим забобонам, які в її житті займають місце Бога і стають її ідолом, якому вона поклоняється, найчастіше, сама того не підозрюючи. Тільки Бог і Його святе Слово гідні нашої віри і поклоніння.

Джон Рей — засновник біології і посвячений християнин

Джон Рей народився 1627 року — того самого, коли народився Роберт Бойль і помер Френсіс Бекон. Бойль був засновником сучасної хімії, а Бекон — автором сучасного наукового методу, який об'єднав експеримент з раціональною аргументацією.

Отож Джон Рей народився 29 листопада 1627 р. в англійському селі Блек-Ноутлі в Ессексі. Він був молодшим сином в сім'ї сільського коваля. Його мати збирала і використовувала трави в лікувальних цілях і була відома в селі завдяки турботі про хворих. І Джон з раннього дитинства зацікавився рослинами.

Базову освіту він здобув в рідному селі. Місцевий священник, побачивши, що хлопчик мав потяг до знань, потурбувався, щоб той відвідував середню школу в сусідньому Брейнтрі. Його здібності були визнані, і у віці 16 років він вступив до Трініті-коледжу Кембріджського університету.

На відміну від більшості кембріджських студентів, які були синами багатіїв, Джон Рей не міг платити за навчання. Як потім Ісак Ньютон, Рей був звільнений від оплати, працюючи слугою для персоналу коледжа. Він здобув ступінь магістра в 1651 р. і залишився працювати в коледжі лектором.

Хоч ботаніка і зоологія в той час ще не були предметами в університеті, Рей запрошував своїх студентів у вільний час досліджувати місцеву флору і фауну. У 1660 р. він видав свою першу книгу з ботаніки — «Каталог рослин в околицях Кембріджу».

Рей завжди хотів стати священнослужителем, але, на жаль, він жив у період, коли держава втручалася в справи Церкви. Коли роялісти повернулися до влади, вони наполягали на тому, щоб запровадити в церкві надмірну ритуальність. Однак Рей не довіряв релігії, яка залежала від зовнішніх чинників. Тому він був змушений залишити університет в 1662 році.

Френсіс Віллубай (1635-1672), заможній колишній студент Рея, запропонував почати спільне наукове дослідження за свій рахунок. Отож відставка Рея, фактично, була поворотним моментом в його житті і дозволила здійснити більшу частину його праці. Воістину «тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28).

Протягом 10 років Рей і Віллубай подорожували британськими островами і Європою, збираючи екземпляри. Їхньою ціллю було задокументувати живі організми і класифікувати їх в обмеженому числі класів.

В 1670 р. Рей видав каталог рослин Британії, який містив обширний розділ про лікувальні властивості рослин, осуджував астрологію, алхімію і ворожбу і був безжалюсним у своїх вимогах доказів. На знак визнання його праці Рей був прийнятий членом Королівського Товариства — престижної групи найбільш відомих вчених Англії.

Після смерті Віллубая в 1672 р. Рей продовжив їх спільний проект за допомогою фонду, організованого для цих цілей за бажанням Віллубая. Опрацювавши обширний матеріал Віллубая про тварин, Рей видав книгу про птахів у 1676 р. і книгу про риб в 1685 році. Книга про птахів заклала основи наукової орнітології.

Потім він класифікував рослини Європи в узагальненому каталозі Царства рослин. Його поділ на дводольні і однодольні рослини сприйняли всі наступні ботаніки.

Саме Рей визначив те, що сьогодні називають видом. Лінней, теж глибоко віруючий християнин, пізніше використав види Рея як стандартні блоки своєї системи класифікації, в якій співвідносні види були згруповані в роди, а роди

об'єднані у вищі категорії. Таким чином, узагальнений каталог рослин Рея заклав основу для систематичної класифікації, яку далі продовжив Лінней.

У 1693 р. у своїй книзі про рептилій і ссавців Рей класифікував тварин за зубами, копитами і пальцями лап. Ця логічна класифікація тварин була величезним вдосконаленням попередньої системи. Ідеї Рея випереджували його час і в інших галузях.

Рей не бачив ніякого конфлікту між своєю християнською вірою і науковою працею. Фактично, він вважав, що наукове дослідження «було належним втіленням здібностей людини і законною сферою християнського дослідження».

Рей несхитно вважав, що все суще — небо, земля і живі організми створив безмежно мудрий і люблячий Бог. Він вважав, що безкінечні деталі структур і функцій живих організмів були явним свідченням Божої мудрості. І виразив це у двох широко відомих книгах. Одна з них — «Мудрість Божя, проявлена в роботі Творіння» стала класикою. А ще він написав теологічну книгу «Заохочення до святого життя».

Рей виступав проти ідеї, що життя може виникнути спонтанно з неживої матерії. Він написав: «Мої спостереження й аргументи показують, що такого в природі не існує» і називав спонтанне походження «фіктивним і смішним атеїстичним оповіданням про початкове походження людства і тварин».

Рей ніколи не сумнівався в тому, що рослини і тварини були створені в різних видах, але якось він задався питанням, чи міг один вид змінитися в інший. Після широкого дослідження рослин і тварин він зробив висновок, що види залишалися різними і що рослини і тварини були «творіннями, створеними Богом з самого початку і збережені до наших днів у тому ж стані і умовах, в яких вони були створені». На жаль, це твердження, сприйняте як «незмінність видів», зіграло на руку еволюціоністам. Дарвін спостерігав різні види щигликів на Галапагоських островах і зробив висновок, що вони пішли від невеликої кількості щигликів, які потрапили на острови. Тому ці види не були «незмінними», і мовляв, креаціоністи помилялися. Однак Рей напевне зазначив би, що щиглики Дарвіна були лише варіантами в межах створеного виду і доказують еволюцію не більше, ніж різноманітність видів собак.

Попри успіх і славу Рей залишався скромним і однаково доброзичливо спілкувався і з багатими, і з бідними. Після його смерті 17 січня 1705 р. його друг написав, що «в ділах він був людиною вимогливою; в розмові — скромним, шанобливим і привітним; щодо Бога був посвяченим християнином; щодо бідних і нещасних я не бачив більш співчутливої і щедрішої людини».

Протягом довгого і плідного життя Рей заклав основу для ботаніки і зоології і послідовно пропагував і захищав біблійне вчення.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Основна ідея Трійці

Вчення про Триєдність Бога – це таємниця, котру повністю осягнути неможливо, але частково зрозуміти цю істину можна. Писання подає її в трьох пунктах: Бог – це три Особи; кожна Особа повною мірою Бог; Бог – один; це не три боги.

Отож пункт перший. Три особи – це Отець, Син і Святий Дух. Отець – це не Син, Син – не Отець. Дух Святий – не Отець і не Син, як Отець і Син – не Дух Святий. Це різні Особи. Про це читаємо в багатьох текстах Біблії. Заважимо, що доктрини Біблії треба розглядати у світлі усього Писання, не вивираючи вірші з контексту. Бо інакше легко впасти в ересь.

Ісус у Своїй молитві до Отця сказав: «Щоб бачили славу Мою, яку дав Ти Мені, бо Ти полюбив Мене перше закладин світу» (Ів. 17:2). Апостол Іван стверджує: «А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного» (1 Ів. 2:1). Ісус після Свого воскресіння учням сказав: «Як Отець послав Мене, і Я вас посилаю!» (Ів. 20:21).

Цих текстів достатньо, щоб побачити, що Отець і Син – не одна Особа. Любов існує тільки між особами, і зі слів Христа зрозуміло, що любов між Отцем і Сином була ще перед створенням світу. Отець передав Сину славу, а передавати можна комусь, а не самому собі. Ісус названий Заступником, а заступатися можна перед кимось, і Син заступається за наші гріхи перед Отцем. Ісус на землі молився до Отця. Якщо Отець і Син – це одна Особа, як можна молитися до самого себе і заступатися перед самим собою. Отець послав Сина, а послати можна когось; Ісус посилав учнів, а Він і учні – це різні особи.

Стосовно Отця і Сина у людей менше непорозуміння. А ось щодо Святого Духа складніше, оскільки в Писанні Він не описується як особа в нашому розумінні, Він уподібнений до голуба, вітру, вогню, оливи тощо. Але коли уважно досліджувати Писання, можна побачити, що багато текстів Священного Писання говорять про Святого Духа саме як про Особу. «Та Я правду кажу вам: Краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його» (Ів. 16:7); «Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив» (Ів. 14:26); «Сам Дух заступається за нас...» (Рим. 8:26).

Якби Святий Дух не був Особою, як Ісус міг сказати, що для учнів краще, коли Він піде, ніж коли залишиться. Хто може замінити Самого Христа? Святий Дух названий тим, Хто потішає, а безособова річ потішати, не може. Святого Духа посилає Отець від Імені Христа, і якщо Отець – це Особа, Син – Особа, то і Святий Дух, подібно до Сина, Якого послав Отець, – також Особа. Святий Дух, як і Ісус, також за нас заступається, а заступатися може тільки Особа. Грецькою мовою слово «дух» – середнього роду, але коли воно стосується Святого Духа, застосовується термін чоловічого роду, що вказує на Особистість. Біблія багато говорить про дії Святого Духа як Особи: Він говорить, навчає, свідкує, заступається, досліджує, знає, розділяє, має бажання, забороняє, Його можна заступити. А все це характерне тільки для особи і в жодному разі не може стосуватися неживих предметів.

Пункт другий. Кожна особа Трійці повною мірою є Богом. Писання говорить нам про Отця, називаючи Його Богом, про Сина, відкриваючи що це Бог, і про божественність Святого Духа. «Благodatі вам і мир від Бога, Отця нашого, і Господа Ісуса Христа...» (Фил. 1:1); «Від них же тілом Христос, що Він над усіма Бог, благословенний, навки, аминь». (Рим. 9:5); «А про Сина: Престол Твій, о Боже, навк віку...» (Євр. 1:8); «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. І Слово сталося тілом...» (Ів. 1:1-14); «Навчїть всі народи, християни їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа...» (Мт. 28:19); «Ананію, чого сатана твоє серце наповнив, щоб ти Духу Святому неправду сказав... Ти не людям неправду сказав, але Богові!» (Дії 5:4-5); «Коли хто не родиться з води й Духа, той не може увійти в Царство Боже» (Ів. 3:5); «Кожен, хто родився від Бога...» (1 Ів. 3:9).

Щодо божественності Отця сумнівів ні в кого не виникає. Починаючи з першого вірша Біблії і упродовж всього Писання Отець показаний як Бог, Котрий послав Сина виконати Свою волю. Сумніви виникають стосовно божественності Христа, не кажучи вже про Духа Святого. Так було майже від самого початку зародження

Триєдність Бога – одвічна таємниця

ВІДПОВІДАЄМО НА ВАШІ ЗАПИТАННЯ

християнства, і на жаль, зустрічається і досі.

Однак на божественність Христа і Святого Духа вказують багато текстів з Писання – не тільки згадані вище. Якщо Христос – не Бог, що робити з цими текстами? Хто відважиться їх викинути? Або перекласти інакше, ніж вони звучать в оригіналі (на що зважилися так звані свідки Єгови, однак хибність їх перекладу беззаперечно доведена). Як інакше сприйняти місця Писання, котрі чітко проголошують, що Христос – над усіма Бог, що перед Ним схилилися кожне коліно небесних, земних і підземних (Фил. 2:10-11), що престол Сина – як престол Бога і що Слово, Котре було Бог, стало тілом. Хто став тілом? Христос. А хто такий Христос? Слово, а Слово – Бог. Отже, Христос – це Бог. Як ще ясніше можна написати? Не кажучи вже про очевидні факти, коли Ісус називав Себе Ягве, за що юдеї Його і розп'яли, бо багато людей називали Його Богом і віддавали божественні почесні, а підтвердженням Його божественності були Його діла. Якщо читати Писання неупереджено, не можна не побачити, що в Біблії Христос показаний як Бог.

Так само і стосовно Святого Духа. Якщо Він не Бог, то чому згадується нарівні з Отцем і Сином. І якщо Він просто «сила», то логічніше було б написати «християни в Ім'я Отця, і Сина, і архангела Михаїла», адже Михаїл – це могутня небесна істота. Але зрозуміло, що це б сприймалося як богозневага, бо в ім'я творіння не христять, христять в Боже Ім'я.

Петро говорить про Святого Духа як про Бога. Може, він помиляється? Звісно, ні! Народження згори від Святого Духа назване народженням від Бога. Тіло віруючого, в котрому перебуває Святий Дух, назване Божим храмом, і якщо там присутній Святий Дух, значить, Він – Бог. Святий Дух названий Творцем (Іов. 33:4), всезнаючим (1 Кор. 2:10), всюдиприсутнім (Пс. 139:7-10), вічним (Євр. 9:14), Тим Хто надихає Священне Писання і Чий слова і діла вважаються словами і ділами Бога (2 Петр. 1:21; Ів. 12:39-41; Дії 28:25-27; Євр. 3:7-9). Святий Дух – також Бог.

Пункт третій. Бог – один, а не три боги. «Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш Господь один!» (Повт. Зак. 6:4); «Я Господь, і нема вже нікого, нема іншого Бога, крім Мене. Я тебе підперізую, хоч ти не знаєш Мене, щоб дізналися зо сходу сонця й з заходу, що крім Мене немає нічого; Я Господь, і нема вже нікого...» (Іс. 45:5); «Чи віруєш ти, що Бог один? Добре робиш!» (Як. 2:19).

Коли ми приймаємо ці три пункти, нам легко вмістити все, що Писання говорить про природу Бога; відкидаючи будь-який із пунктів, ми відкидаємо місце Божого Слова, що неприпустимо. І хоча логічно зрозуміти і поєднати ці пункти вкрай важко, ми повинні прийняти їх як вчення Божого Слова стосовно природи Бога – це найкращий варіант розуміння цієї доктрини.

Небіблійні погляди щодо природи Бога

Біблія говорить, що немає нічого нового під сонцем (Екл. 1:9). У тому числі і щодо поглядів про природу Бога. Скажімо, таке вчення, як модалізм, твердить, що існує тільки одна божественна Особа, котра проявляється в трьох різних формах (модусах). У Старому Заповіті Бог проявився як Отець, у Новому – як Син, а після П'ятидесятниці, у період Церкви, Він являє Себе як Святий Дух. Це те саме, що одна особа може бути одночасно сином, батьком і чоловіком: сином стосовно свого батька, батьком стосовно своїх дітей, а чоловіком стосовно дружини.

Це вчення називають ще савеліанством (від імені Савелія, котрий жив в Римі на початку III ст. і говорив про Отця, Сина і Святого Духа як про три моделі існування Бога).

Модалістська монархія твердить, що Бог є найвищим Володарем (Монархом) над усім всесвітом. Ця доктрина гарно підкреслює існування єдиного Бога. Однак недолік цього вчення в тому, що воно суперечить деяким місцям Писання, в котрих чітко представлені всі три Особи. Візьмімо,

наприклад, хрещення Христа: Ісус у воді, Отець говорить, а Дух Святий сходить.

Проблема також у тому, Ким був Ісус. Хто був на небі, коли Він був на землі? Чий гнів Він прийняв за наші гріхи, коли помер на хресті?

Модалізм також відкидає незалежність Бога, бо коли Бог – це тільки одна Особа, значить, Він створив світ через те, що був самотнім і мав потребу в спілкуванні з кимсь, що неправильно з позиції досконалості Божої природи.

Наступне помилкове вчення – аріанство. Назва походить від імені олександрійського єпископа Арія, котрий вчив, що Бог-Син у визначений час був створений Богом-Отцем, а до того часу не існували ні Син, ні Дух Святий, був тільки Бог-Отець. І Син не рівний з Отцем, Він подібний до Отця, але не такий самий по природі, як Отець. Нікейський собор в 325 р. засудив аріанство.

Погляди Арія базувалися на тих місцях Писання, де Син названий «однородженням» (Ів. 1:14; 3:16-18; Ів. 4:9). Якщо Христос був «роджений», то Бог-Отець був причиною Його виникнення, а значить, Христа колись не було. Слово «роджений» послідовники Арія ототожнювали зі словом «творити».

Із лжевчення Арія чітко видно, що коли Христос – творіння, то Він не Бог, тому що творіння не може бути богом, це тільки ідол, тобто лжебог. Але як тоді пояснити місця Писання, в котрих Ісус названий Богом і де згадані Його атрибути, котрі притаманні тільки Богові.

З аріанством пов'язані ще такі напрямки, як субординаціонізм та адопціанство. Суть першого в тому, що Син не створений, Він вічний і божественний, але не рівний Отцю в усіх атрибутах. Одну з форм субординаціонізму відстоював ще Ориген (185 – 254 рр.), стверджуючи, що Син у Своєму бутті підкорений Отцю і вічно отримує життя від Отця.

Послідовники адопціанства стверджували, що Ісус жив як звичайна людина до часу хрещення, а потім Бог «усиновив» Його і дав Йому надприродну силу. Вони вважали, що до Свого народження на землі, Христос не існував. Він був тільки великою людиною, котру Бог називав Своїм «Сином».

Ще одне помилкове вчення – тритеїзм. Воно відкидає той факт, що існує лише один Бог. Бог – це три Особи, де кожна повною мірою Бог, отже, є три боги. Але котрому з цих трьох богів треба бути вірним перш за все, кому поклонятися, хто з них найбільший?

Якщо Бог – один у трьох Особах, у чому різниця між Отцем, Сином і Святим Духом?

Якщо ми говоримо, що Отець, Син і Святий Дух – це повною мірою Бог, то в жодному разі не можна вважати, що Отець має більше влади, сили або ж мудрості, ніж Син, або ж що Отець існував раніше, ніж Син і Святий Дух, або ж що Дух Святий – це щось унікальніше, ніж Отець і Син, бо зневага проти Духа Святого не проститься, а проти Сина – проститься. Такі заяви неприпустимі, тому що відкидають повну божественність кожної з Особистостей Бога.

Тому коли ми говоримо про відмінності, ми говоримо не про те, що стосується природи, сутності, а про функції, види діяльності. Для прикладу візьмімо двох людей, подібних один до одного зростом, вагою, зовнішністю, віком, знанням тощо. Один з них працює начальником на величезному підприємстві, другий – його підлеглий. Чи є між ними різниця? Звичайно, так. Але в чому? Хто з них більший? Звісно, той, хто керує. А в чому полягає його перевага? У функціональному, а не в природному значенні. Завтра підлеглий може стати начальником, а начальник – підлеглим. Отож вони відрізняються ролями, видами діяльності, а не своєю природою.

Так само коли ми говоримо про відмінність між Отцем, Сином та Духом Святим, ми говоримо про функціональну різницю, а не суттєву. У чому ж вона полягає?

Особам Трійці притаманні різні першо-

початкові функції – як щодо творення світу, так і щодо спасіння людства. Бог-Отець сказав слово, котре покликало світ до буття. «На початку Бог створив небо та землю. І сказав Бог...» (Бут. 1:1-3); «Чи Отець нам усім не один? Хіба Бог не один нас створив?» (Мал. 2:10).

Бог-Син, Котрий є вічним Божим Словом, втілює це повеління. «Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього» (Ів. 1:3); «Бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престולי, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, усе через Нього й для Нього створено!» (Кол. 1:16).

Святий Дух, також був задіяний у творенні, але іншим чином. Він «ширяв» (рухався) над поверхнею води (Бут. 1:2), можливо, підтримуючи або являючи безпосередню присутність Божу в Його творінні. «Дух Божий мене учинив, й оживляє мене Всемогутнього подих» (Іов. 33:4); «Словом Господнім учинене небо, а подихом уст Його все його військо» (Пс. 32:6).

Тому як Отця, так і Сина, і Святого Духа можна назвати Творцем. Це так само, як ми кажемо, що фірма будує будинок, коли насправді там працює багато різних осіб. Хоча цей приклад не можна вважати аналогом Божої природи, однак у ньому можна побачити дію множини в єдності та в різних видах діяльності.

Так само і стосовно спасіння. Бог-Отець запланував спасіння і послав Сина у світ (Ів. 3:16; Гал. 4:4; Єф. 1:9-10). Син підкорився Отцю і звершив відкуплення (Ів. 6:38; Євр. 10:5-7). Не Отець помер за наші гріхи і не Святий Дух – це була праця Сина. Після вознесіння Отця і Син послали Духа Святого, Котрий застосує що до нас спасіння, заплановане Отцем і звершене Сином (Ів. 14:26; 15:26). І нині саме Святий Дух звершує місію спасіння через відкуплення та освячення людей (Ів. 3:5-8; Рим. 8:13, 15, 16; 1 Петр. 1:2).

І хоча Отець, Син і Святий Дух рівні за Своїми атрибутами, вони різні у видах діяльності щодо творіння та спасіння. Син підкоряється Отцю, а Дух Святий – Отцю і Сину за Своєю роллю, а не природою.

І Писання говорить, що так було і буде вічно: «А коли Йому все Він (Отець) упокорить, тоді й Сам Син упокориться Тому, Хто все впокорив Йому, щоб Бог був у всьому все» (1 Кор. 15:2).

Ще до того, як був створений світ, Отець був Отцем, Син – Сином, а Святий Дух – Святим Духом. Їх взаємини вічні, а не виникли в якийсь період часу, що і випливає з Божої незмінності. Бог споконвіку Отець, Син і Святий Дух. Тому не міг Отець прийти замість Сина чи Дух Святий послати Отця померти за наші гріхи, а потім Сина, Котрий відкривав би нам спасіння. Отець ніколи не перестав бути Отцем, Син – Сином, а роль Святого Духа характеризує Його стосунки з Отцем і Сином ще до створення світу. «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа... так як вибрав у Ньому Він нас перше закладин світу»... (Єф. 1:3-4).

Бог-Отець вибрав нас в Сині ще до нашого існування, до створення світу. «Передбачення і вибрана» Отця – це особлива Його функція. «І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав» (Ів. 17:5). «Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся» (Ів. 3:17). Син мав славу в Отця ще у вічності, що вказує на стосунки ієрархії між Сином і Отцем. Син не став Сином тільки в момент, коли був посланий у світ, стосунки між Ними існували ще до послання Отцем Сина.

Аналоги в природі

Природа Трійці унікальна і неповторна, тому жодного аналогу в природі, здатного відобразити Творця, немає і порівняння можуть бути корисними на елементарному рівні розуміння, але вони далеко не адекватні, а деякі навіть можуть ввести нас в оману.

Один з таких аналогів – вода, котра може існувати в трьох станах (пара, рідина та лід). Відомий певний стан атмосфери, який хіміки називають «потрійною точкою» і в якому пара, рідина та лід можуть існувати одночасно. Але навіть тоді та кількість води, котра є парою, не є льодом

чи рідиною, як рідина не є парою чи льодом.

Множину в єдності можна спостерігати всюди в природі. Білий сніг складається з численних сніжинок, які виглядають однаковими, однак насправді всі вони різні – і двох однакових не знайдете. А візьмімо людей – у всіх є по дві руки, по десять пальців на руках і ногах, але немає людей з однаковими відбитками пальців. Усе це до деякої міри може вказувати на природу єдності Бога, однак ідентичного порівняння творіння з природою Творця навести неможливо.

Можливо, найкращим порівнянням є сама людина. Тільки людина була створена за образом і подобою Бога, тобто, іншими словами, схожою на Бога. Імена «Отець» і «Син» вказують на тісні взаємостосунки, котрі існують в сім'ї. Отже, сім'я може бути, хоча також далеко не повним, відображенням природи Бога. Писання стосовно сім'ї говорить: «... і стануть обоє вони одним тілом, тим то немає вже двох, але одне тіло» (Мр. 10:8).

У самому моменті творіння людини ми також бачимо множину в одини: «І сказав Бог: Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай панують над морською рибкою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усею землею, і над усім плазуючим, що плазує по землі. І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх» (Бут. 1:26-27). Звернімо увагу: Бог говорить про Себе в множині. Отже, мова йде про Отця, Сина і Святого Духа, але Бог один.

Коли Він створив людину, спочатку був створений Адам, а вже потім Єва. Але зауважмо: «Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив» – одина, «як чоловіка та жінку створив їх» – множина.

Інший текст Писання говорить те саме: «Того дня, як створив Бог людину, Він її вчинив на подобу Божу. Чоловіком і жінкою Він їх створив, і поблагословив їх. І того дня, як були вони створені, назвав Він їхне ім'я: Людина» (Бут. 5:1-2). «Того дня, як створив Бог людину, Він її вчинив на подобу Божу» – одина. «Чоловіком і жінкою Він їх створив, і поблагословив їх. І того дня, як були вони створені» – множина, «назвав Він їхне ім'я: Людина» – одина.

Чоловік та жінка названі людиною, тобто людина – не одина, а множина. І тільки в сім'ї можуть народжуватися діти, може продовжуватися людський рід. Людина може народити тільки людину, ідентичну за своєю природою. Отже найкраще порівняння: двоє – одне тіло, чоловік і жінка – людина, і в цьому союзі народжуються діти і продовжується людський рід.

Небезпека відкидання вчення про Триєдність Бога

Вчення про Трійцю можна назвати сутнісною християнською вірою, і якщо руйнується головне, то проблеми виникають з усім іншим.

По-перше, якщо Ісус – не Бог, а лише творіння, то як творіння може понести Божий гнів, прийняти покарання. Творіння не може викупити творіння, що чітко видно із вчення Нового Заповіту, де крові тварин було недостатньо для заплати за гріхи.

Якщо Син – не Бог, то виникає загроза для вчення про оправдання тільки вірою.

Якщо Ісус не Бог, то чи маємо ми право молитися до Нього та вклонятися Йому? Адже якщо Він тільки творіння, то, поклоняючись Йому, ми звершуємо ідолослужіння.

Якщо Ісус – творіння, то заслуги творіння вищі, ніж заслуги Бога, бо воно нас спасло. Якщо не має Триєдності, то немає незалежної природи Бога, Бог не має ніяких взаємостосунків до творіння і створив світ тому, що потребував когось для спілкування.

Якщо немає Триєдності, то як пояснити ту множину в єдності, котру ми повсюдно спостерігаємо у всесвіті?

Якщо ми не визнаємо Трійці, то що робити з місцями Писання, котрі говорять про Триєдність Бога?

І хоча Триєдність до кінця зрозуміти неможливо, це, по суті, для нас таємниця, ми не повинні допустити старих помилок. Найкраще триматися позиції Писання. І хоча ми цього не розуміємо до кінця, але про це говорить Біблія, а ми довіряємо написаному в ній, навіть коли наші логічні та розумові здібності не дозволяють пояснити це. Це навіть корисно для нас, тому що нагадує, що наш Бог настільки всемогутній і незбагненний, що ми не здатні цілком пізнати Його, а можемо тільки впокорятися і благовістити перед Ним.

Василь ПОПУДНИК.
Диякон.

План спасіння

Чи відчуваєте ви голод? Не фізичний голод, а постійне внутрішнє бажання чогось більшого в цьому житті. Якщо так, тоді ви потребуєте Ісуса! Ісус сказав: «Я — хліб життя. Хто до Мене приходить, — не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, — ніколи не прагнущиме» (Ів. 6:35).

Ви збентежені? Вам здається, що ви ніколи не зможете знайти дорогу в житті? Таке відчуття, що хтось вимкнув світло, і ви не можете знайти вимикач? Якщо так, то ви потребуєте Ісуса! Ісус проголосив: «Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Ів. 8:12).

Ви відчуваєте, що загубилися в житті? Перепробували стільки різних дверей, але за ними лише порожнечка і суєта? Ви шукаєте смислу цього життя? Якщо так, тоді вихід в Ісусі! Він говорив: «Я — двері: коли через Мене хто ввійде, спасеться, і той ввійде та вийде, і пасовисько знайде» (Ів. 10:9).

Вас підводять інші люди? Таке відчуття, що вас намагаються використати для своєї вигоди? Якщо так, тоді зверніться до Ісуса! Ісус сказав: «Я — Пастир Добрий! Пастир добрий кладе життя власне за вівці... Я

— Пастир Добрий, і знаю Своїх, і Свої Мене знають» (Ів. 10:11, 14).

Вас цікавить, що трапиться з вами після смерті? Ви сумніваєтеся в доцільності свого життя? Якщо так, то відповідь в Ісусі! Він сказав: «Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, — хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, — повік не вмере» (Ів. 11:25-26).

Чи є дорога? Чи є правда? Чи є життя? Ісус сказав: «Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходите ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6).

Голод, який ви відчуваєте, може втамувати лише Ісус. Він єдиний, Хто може освітити темряву. Ісус — це дорога до повноцінного життя. Це Друг, Якого ви шукали. Це ваше життя в цьому світі, а також

у вічності. Ісус — дорога до спасіння!

У Біблії написано, що всі ми розділені з Богом через те, що згрішили (Екл. 7:20; Рим. 3:23). Коли у вашому житті немає Бога, у ньому появляється відчуття порожнечі, адже ми були створені для спілкування з Богом. Але через гріх ми втратили цей зв'язок. Ще гірше те, що через гріх ми втратили близькі стосунки з Богом не тільки в цьому житті, а й після нього (Рим. 6:23; Ів. 3:36).

Як вирішити цю проблему? Відповідь в Ісусі! Ісус взяв наші гріхи на Себе (2 Кор. 5:21). Він помер замість нас (Рим. 5:8), взяв на Себе покарання, призначене нам. На третій день Він воскрес із

мертвих, переміг гріх і смерть (Рим. 6:4-5). Навіщо Він це зробив? Христос Сам відповів на це запитання: «Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Ів. 15:13). Він помер, щоб ми могли жити. Якщо ми повіримо в Ісуса, приймаючи Його смерть як викуп за свої гріхи, то будемо прощені й омиті від гріхів. І тоді наш духовний голод буде втамований. Засяє світло, і наше життя наповниться смислом. Ми знайдемо в Ньому найкращого Друга і доброго Пастира. І одержимо впевненість в житті після смерті — оновленому, вічному житті з Ним на небесах.

«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

А рани кровоточать досі...

Бичі римлян опускаються на спину Ісуса.

«Отче, відпусти їм, — бо не знають, що чинять вони!».

Вони виконавці — наказ Пилата.

До них, римських солдатів, що займалися покаранням злочинців, направляють «виродків» на перевиховання — мабуть, це один з них.

«Можливо, виправиться», — думають вони і б'ють. Він мовчить.

Ще! Ще! Можливо, зрозуміє.

Пізніше самі усвідомили — ні крику, ні нарікань... І визнали: «Чоловік Цей був справді Син Божий!».

«Чим ми зіцпилися?» Ми зіцпилися ранами Сина Господнього, а не Його чужими.

Він принизився до раба.

Ми — результат Його страждань. Страждань найвеличнішого Слуги.

Цвяхи розривають м'язи і сухожилля: «Ти ніколи не зможеш йти до цих людей!».

Хрест і пекло

Змій вп'яв зуби в п'яту Господа... Ноги і руки пробиті і розірвані...

Здається, дракон із Книги Об'явлення зжер немовля...

Син Божий, схожий на опудало в лахміттях, висить на хресті...

Усе закінчено! Несподівано Божі заповіді, на які і водночас на тих, хто їх порушив, вказував сатана, починають, наче тісто, виростати...

Починається сум'яття в рядах противника.

Сатана за звичкою біжить до них, вказуючи на порушників...

Але нічого більше не працює!

«За яким правом?» — кричить він.

І тут Отець показує на Сина: «Він — Право. Він — прощення. Він — Той, через Котрого Я тепер дивлюся на людей».

Найбільша, здавалося б, поразка обертається найбільшою Перемогою.

Смертельно поранений Цілителю прийшов до учнів показати Свої рани... І наші нежиті, проблеми і страждання миттєво стали нікчемно дрібними порівняно з тим, що переніс Ісус!

Його воскресіння з ранами на руках подає нам надію і зміцнює віру саме в Того Бога!

Питання питань: «Хто вбив Ісуса?».

Світ твердить, що євреї.

Ті, що позитивно ставляться до євреїв, вважають, що римляни.

Біблія словами Ісуса говорить: «Я Сам Себе віддаю!».

Спробуємо змінити запитання: «Що було причиною цього вбивства?».

Відповідь: «Війни, насильство, гріхи людства, твоє власне «я»».

Тоді виходить, що Його вбили людство.

Але ця смерть не змогла покласти край стосункам між Богом і людьми, більше того, вони незбагненно зміцніли!

Ісус приходить до учнів, показуючи на Свої рани як переконливий доказ того, що наші короточасні страждання і невдачі ніщо порівняно з тим, що витерпів Він!

Можливо, це і є початок твоєї віри?

Одного разу школяр Миколка в листі до Бога запитав Його: «Як справи, Господи? Як живеш? Як здоров'я?».

Я не знаю, що Бог відповів Миколці, але сам спробував задати ці запитання, і відповідь на третє запитання перевершила всі мої очікування:

«Як Мое здоров'я? Я Бог і не хворю, але рани на руках, які обнімали світ, коли Я був на землі, і на ногах, які стільки обійшли, — все ще кровоточать».

Олександр ПАРЕШНИХ.
м. Калуш.

Заздрість підриває не лише психіку, а й здоров'я

ЦІКАВО ЗНАТИ

Заздрість, яка в християнстві розцінюється як гріх, у психосоматиці очолює «чорний список» почуттів, що викликають проблеми з організмом, — повідомляє Інтерфакс-Релігія.

Як вважають психологи, схильність до заздрості залежить не від освіти чи соціального становища, а від рівня особистості. В її основі лежить відсутність у людини почуття любові до інших (тобто сприйняття інших людей як себе самого).

Так звану «чорну заздрість» психологія характеризує як «сприйняття чужих благ за образу власного «я». Це почуття може викликати різні негативні наслідки для здоров'я залежно від типів темпераменту людини.

Заздрість в енергійного холерика може супроводжуватися неприхованою агресією і навіть бажанням завдати шкоди, що може викликати спазми судин, серцеву тахікардію, «нервову» гіпертонію.

Морально слабкий меланхолік-заздрісник буде, швидше за

все, дрібним шкідником, шкодити нишком і чужими руками. Проблеми зі здоров'ям у меланхоліка можуть виникнути з боку системи травлення: не виключені жовчні і печінкові колики, загострення виразки шлунка і загальний дискомфорт у кишковоки.

Життєрадісні сангвініки рідше за інших стають злісними заздрісниками, але якщо їх охоплює це почуття, то шкоди вони будуть цілеспрямовано і конкретно. Заздрість планомірно буде підточувати їх серцево-судинну систему й імунітет.

Флегматики справжньої заздрості практично не відчувають. Для них характерне, швидше, роздратування щодо більш успішних людей, але ні для інших, ні для самого заздрісника-флегматика це не є небезпекою.

Отож заздрити не варто — насамперед заради самого ж себе і свого морального і фізичного здоров'я. Значно краще розвивати в собі християнське вміння любити іншого, як самого себе.

Вам лист. Від лукавого

Я бачив вас, як ви почали день з щоденних турбот. Ви прокинулися без молитви на колінах. Насправді ви навіть не благословили їжу і не молилися перед сном минулої ночі. Ви такі невдячні, і мені це подобається у вас.

Я не можу сказати, який я радий, що ви змінили свій спосіб життя, мої дорогі телепні. Пам'ятаєте, я існую багато років і все ще вас ненавиджу. Насправді я ненавиджу вас, тому що ненавиджу Бога. Тільки з вашою допомогою я можу поквитатися з Ним. Він вигнав мене з небес, і я збираюся використувати вас якомога довше, щоб відплатити Йому.

Чи бачите, недоумки, Бог дуже любить вас, і в Нього великі плани на ваше життя. Але ви віддали своє життя мені, і я збираюся перетворити його на справжнє пекло. Таким чином ми будемо разом двічі.

Це завдає болю Богові. Дякую вам. Я справді показав Йому, хто господар у вашому житті. Чудові часи ми провели з вами... Дивилися брудні фільми, проклинали людей, веселились на вечірках, крали, брехали, блудили, об'їдалися, вульгарно жартували, пліткували, мстили, плювали на думку старших і

рідних, погано ставилися до церкви. Отже, будемо горіти разом, вічно. У мене гаряченькі плани для вас. Це просто лист вдячності. Я хотів би сказати «дякую» за те, що ви дозволили себе використати для цього безглузого, позбавленого смислу життя. Ви настільки довірливі, що я просто сміюся від задоволення.

Гріх починає негативно впливати на ваше життя. Ви виглядаєте на 20 років старшими, а мені потрібна нова кров. Отож починайте працювати і навчіть дітей грішити. Усе, що вам потрібно зробити, — це курити, пити алкоголь, брехати, красти, пліткувати, спокушати і займатися перелюбом. І робити це в присутності дітей. Діти скоро стануть такими самими.

Гаразд, слабаки, я відпускаю вас на деякий час. Повернуся через кілька хвилин, щоб спокусити знову. Якби ви були розумні, ви б висповідали свої гріхи і прожили б той маленький відрізок свого життя, що залишився, для Бога. Не зрозумійте мене неправильно, я все ще ненавиджу вас... Але це найкраще, що ви могли б зробити. Однак ви, недоумки, цього не розумієте!

ProBoga.com

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00

дивіться християнську телепередачу «ВІРЮЮ» на каналі ТРК «3-студія».

Стежте за програмою телепередач

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірна, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Рожнятів, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -16 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Рівненська область

Костопіль, вул. Сидорова, 5-б; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 12.40 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

№ 1 (132)
січень 2010 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26008340311261

Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»

МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: viryuu.at.ua

Газета віддрукована

в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не закликає поділяти погляди авторів.